

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes,
Soliloquia et Manuale**

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

Capitvm Meditationvm D. Avr. Avgustini, Hipponensis Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

7
MEDITATIONES
S. AVGVSTINI.

CAPVT I.

*Invocatio Dei omnipotentis, ad morum &
vita reparationem.*

Domine Deus meus, da cordi meo te desiderare, desiderando querere, quærendo invenire, inveniendo amare, amando mala mea redimere, redempta non iterare: da Domine Deus meus cordi meo poenitentiam, spiritui contritionem, oculis lachrymarum fontem, manibus eleemosynæ largitatem. Rex meus, extingue in me desideria carnis, & accende ignem tui amoris. Redemptor mei, expelle a me spiritum superbiæ, & concede propitius thesaurum humilitatis tuæ. Salvator mei, amove à me furorem iræ, & indulge mihi benignus scutum patientiæ. Creator mei, evelle à me animi rancorem, & largire mihi mitis mentis dulcedinem. Da clementissime Pater mihi solidam fidem, spem congruam, charitatem continuam.

2. Rector mei, averte à me vanitatem, mentis inconstantiam, cordis vagationem, oris scurrilitatem, oculorum elationem, ventris ingluviem, opprobria proximorum, scelera detractionum, curiositatis pruriginem, divitiarum cupidinem, potentatum rapi-

nam, inanis gloriae appetitum, hypocrisis malum, adulationis venenum, contemptum inopum, oppressionem debiliū, avaritiae ardorem, invidiae rubiginem, blasphemiae mortem. Reseca in me, factor mei, temeritatem, iniquitatem, pertinaciam, inquietudinem, otiositatem, somnolentiam, pigritiam, mentis hebetudinem, cordis cecitatem, sensus obstinationem, morum truculentiam, boni inobedientiam, consilii repugnantiam, linguae effrenationem, pauperum praedam, impotentium violentiam, innocentium calumniam, subditorum negligentiam, circa domesticos severitatem, adversus familiares impietatem, erga proximos duritiam.

3. Deus meus, misericordia mea, oro te per dilectum Filium tuum, da mihi misericordiae opera, pietatis studia: compati afflictis, consulere erroneis, succurrere miseris, subvenire egenis, consolari moestos, relevare oppressos, pauperes recreare, flebiles refovere, dimittere debitoribus, parcere in me peccantibus, odientes me diligere, pro malis bona reddere, neminem despiciere, sed honorare; bonos imitari, malos cavere, virtutes amplecti, vitia rejicere: in adversis patientiam, in prosperis continentiam, custodiam oris, & ostium circumstantiae labiis meis: terrena calcare, coelestia sitire.

CAPVT II.

Homini accusatio, & commendatio misericordie divina.

1. **E**Cce plasmator mei, multa rogavi, qui nec pauca promerui. Fateor, heu fateor, non solum quæ postulo non debentur dona, sed multa & exquisita supplicia. Animant tamen me publicani, meretrices, & latrones; qui à faucibus hostis momentaneè eruti, sinibus excipiuntur pastoris. Tu enim factor omnium Deus, licet in cunctis operibus tuis sis mirabilis, mirabilior tamen crederis esse in operibus pietatis. Vnde de temetipso, per quendam tuum servum dixisti: Miserationes ejus super omnia opera ejus. Et quasi de singulo loquentem, de universo populo tuo te dixisse confidimus: Misericordiam autem meam non dispergam ab eo. Nullum enim spernis, neminem abjicis, neminem perhorrescis; nisi forte qui amens, te exhorruerit.

2. Ergo non iratus modo non percutis, sed te irritantibus dona, si quæsierint, tribuis. Deus meus, cornu salutis meæ, & susceptor mei, ego infelix, ego te irritavi, ego malum coram te feci; furorem tuum provocavi, iram promerui; peccavi, & passus es; deliqui, & adhuc sustines. Si poeniteo, parcis; si revertor, suscipis; insuper dum differo, præstolaris. Revocas errantem, invitas repugnantem, expectas torpentem, amplexaris redeuntem. Doces ignorantem, mœren-

tem mulces; à ruina suscitatus, post lapsum reparas, petenti largiris, quarenti inveniris, & pulsanti aperis. Ecce Domine Deus salutis meæ, quid opponam, nescio; quomodo respondeam, ignoro. Nullum abs te confugium, nullum à te patet latibulum. Ostendisti mihi bene vivendi viam, & gradiendi scientiam dedisti; minatus es mihi gehennam, & pollicitus es mihi paradisi gloriam.

3. Nunc Pater misericordiarum & Deus totius consolationis, confige timore tuo carnes meas, quatenus quæ minaris metuendo evadam; & redde mihi lætitiâ salutis tui, ut quæ spondes diligendo percipiam. Fortitudo mea Domine, firmamentum meum, Deus meus, refugium meum, & liberator meus: suggere, quid de te cogitem; doce, quibus te sermonibus invocem; da, quibus operibus tibi placeam. Scio namque, scio unum, quo tu placaris; & aliud, quod non spernis. Est utique tibi spiritus contribulatus sacrificium, & acceptas cor contritum & humiliatum. His me Deus meus, adjutor meus, dita muneribus. His contra inimicum muni protectionibus; hoc de flammis vitiorum præsta refrigerium; his autem desideriorum passionibus pande pium refugium.

4. Fac Domine virtus salutis meæ, ne sim de numero eorum, qui ad tempus credunt, & in tempore tentationis recedunt. Obumbra caput meum in die belli, spes mea in die afflictionis, & salus in tempore tribulationis.

. 5. En

5. En Domine illuminatio mea , & salus mea , rogavi , quibus egeo ; intimavi , quæ timeo ; sed remordet me conscientia , reprehendunt me cordis secreta ; & quod amor ministrat , timor dissipat , zelus incitat , metus increpat. Acta mea formidinem , sed tua ingerit pietas fiduciam ; tua hortatur benignitas , mea tardat malignitas. Et , ut verius fatear , occurrunt memoriæ phantasmata vitiorum , quæ reverberant audaciam præsumptionum animorum.

C A P V T III.

Homini conquestio , qui propter inobedientiam à Domino non auditur.

1. **C**Um enim quis odio dignus sit , qua fronte gratiam requirit ? Cui pœna debetur , qua temeritate gloriam deposcit ? Lacescit iudicem , qui postposita satisfactione delicti quærit præmiis honorari. Regi insultat obnoxius supplicio , qui donari flagitat indebito bravio ; & dulcem affectum patris stultus exacerbatur filius , qui post illatas contumelias ante pœnitentiam hæreditatis usurpat celsitudinem. Quid , mi Pater , me gessisse recolo ? Merui mortem , & peto vitam. Commovi regem meum , cuius impudens invoco præsidium. Contempsi iudicem , quem temere postulo adiutorem. Insolens renui audire Patrem , quem demum præsumo habere tutorem.

2. Heu mihi quam sero venio : heu , heu , quam tarde festino : heu me , quia curro post vulne-

vulnera, dedignans incolumis præcavere jacula. Neglexi prospicere tela, modò verò sollicitor de morte vicina. Vulnera vulneribus infixi, quia scelera sceleribus addere non timui: Recenti cicatrices labe resperfi, quia prisca flagitia modernis iniquitatibus reciprocavi; & quæ divina solidaverat medicina, mea resolvit prurigo phrenetica. Cutis quæ superducta vulneribus morbum celaverat, sanie erumpente putruit: quia iterata iniquitas, concessam misericordiam exinanivit. Novi quippe scriptum: in quacunque hora justus peccaverit, omnes justitiæ ejus obliviscentur. Si justitia aboletur justis, quanto magis poenitentia peccatoris in idipsum revertentis? Quoties ut canis redii ad vomitum, & quasi sus repetii volutabrum?

3. Fateor, quia mihi recordari est impossibile, quod mortalium ignorantes peccare docui, nolentibus delinquere persuasi, resistentes coëgi, volentibus consensi: Quod sane gradientibus laqueum induxi, viam quærentibus foveam retexi, ut patrare non horrerem, oblivisci non metui. Sed tu justus judex signans peccata, quasi in sacco observasti omnes semitas meas, & cunctos gressus meos dinumerasti. Tacuisti semper, siluisti, patiens fuisti. Væ mihi, demum loqueris quasi parturiens.

C A P V T I V.

Iudicis timor.

1. **D**Eus deorum, Domine præstabilis super malitia; novi, quia manifestus venies; novi, quia non semper silebis, cum in conspectu tuo ignis exardescet, & in circuitu tuo tempestas valida ingruerit; cum advocaveris cælum desuper, & terram discernere populum tuum. Et ecce coram tot millibus populorum nudabuntur omnes iniquitates meæ; tot agminibus Angelorum patebunt universa scelera mea, non solum actuum, sed etiam cogitationum, simulque loquutionum. Tot iudicibus inops astabo, quot me præcesserunt in opere bono. Tot arguentibus confundar, quot mihi præbuerunt bene vivendi exemplar. Tot convincat testibus, quot me monuerunt proficuis sermonibus, seque imitandos justis dederunt actionibus. Domine mi, non suppetit, quid dicam: non occurrit, quid respondeam. Et cum jam intersim salvo illi discrimini, torquet me conscientia, cruciant cordis arcana, coarctat avaritia, accusat superbia, consumit invidia. Inflammat concupiscentia, infestat luxuria, dehonestat gula, ebrietas confutat; detractio lacerat; ambitio supplantat, rapacitas objurgat, discordia dissipat, ira perturbat, lenitas dissolvit, torpor opprimit, hypocrisis fallit; adulatio frangit, favor attollit, calumnia pungit.

2. Ecce, liberator meus de gentibus iracundis.

cundis. Ecce cum quibus vixi à die nativita-
tis meæ, quibus & studui, quibus & fidem
servavi. Ipsa me, quæ dilexeram, studia
damnant; quæ laudaveram, vituperant. Hi
sunt, quibus acquievi, amici; quibus parvi,
magistri; & quibus servivi, domini: Con-
sules quibus credidi, cives quibus cohabita-
vi, domestici quibus consensi. Heu mihi,
Rex meus & Deus meus: quia incolatus
meus prolongatus est. Væ mihi, illuminatio
mea, qui habitavi cum habitantibus Cedar.
Et cum David sanctus dixerit multum, quan-
to magis ego infœlix dicere possum, Nimis
incola fuit anima mea; Firmamentum Deus
meus, non justificabitur in conspectu tuo
omnis vivens. Spes mea non est in filiis ho-
minum. Quem, si remota pietate judicave-
ris, justum invenies? Et nisi præveneris mi-
serando impium, non est qui glorificet pium.

3. Credo namque, salus mea, qui audivi
quoniam benignitas tua ad poenitentiam me
adducit; tui oris mihi sonuerunt nectarea
labia: Nemo potest venire ad me, nisi Pa-
ter meus, qui misit me, traxerit eum. Enim-
vero quia me instruxisti, tanquam propi-
tius instructione formasti, totis medullis
cordis, toto nisu mentis, rogo te omnipo-
tens Pater, cum dilectissimo Filio tuo, teque
dulcissima proles, cum serenissimo invoco
Paraclete, trahe me, quatenus post te cur-
ram in odorem unguentorum tuorum dul-
citer.

CAPVT V.

Invocatur Pater per Filium.

1. **I**Nvoco te Deus meus, invoco te: quia prope es omnibus invocantibus te in veritate. Tu enim veritas es: doce me (quæso) per clementiam tuam, sancta Veritas, doce me invocare te in veritate, quia hoc fieri quomodo oporteat, nescio; sed à te doceri, beata veritas, humiliter imploro. Absque te enim sapere, est desipere: te vero nosse, est perfecte scire. Erudi me divina sapientia, & doce me legem tuam. Credo namque, beatus erit, quem tu erudieris, & de lege tua docueris eum. Desidero invocare te, quod quæso fiat in veritate. Quid est in veritate invocare Veritatem, nisi in Filio Patrem? Ergo sancte Pater, sermo tuus veritas est, principiumque verborum tuorum veritas: hoc quippe est verborum tuorum principium, quod in principio erat Verbum. In ipso principio te summum adoro principium. In ipso veritatis verbo, te perfecta invoco Veritas, in quo ipsa eadem veritas, dirigas me in veritate & doceas.

2. Quid enim est dulcius, quam genitorem in nomine unigeniti invocare? Patrem in recordatione Filii ad pietatem inflectere? Regem, charissimæ sobolis denominatione mitigare? Sic enim solent rei carceribus eripi, sic commancipati vinculis liberari; sic tristem accipientes sententiam capitis, non solum absolvi, sed insuper nancisci insolitam

tam gratiam. Dummodo iratis Principibus dilectæ prolis intimaverint Charitatem. Sic delinquentes servuli evadunt supplicia dominorum, dum pro eis intervenit dulcedo filiorum. Sic te omnipotens Pater per omnipotentis Filii charitatem postulo, educ de carcere ad confitendum nomini tuo, animam meam. Libera me à vinculis peccatorum, per coæternum flagito unicum tibi natum; meque, cui propria merita, lethalem minantur sententiam, preciosissimæ ad dexteram tuam confidentis prolis interpellatione restaura placatus ad vitam.

3. Quem enim alium dirigam intercessorem tibi, nescio, nisi hunc, qui est propitiatio pro peccatis nostris; qui sedet ad dexteram tuam, interpellans pro nobis. Ecce advocatus meus, apud te Deum Patrem. Ecce Pontifex Summus, qui non alieno eget expiari sanguine; quia proprio refulget perfusus cruore. Ecce hostia sancta, beneplacens & perfecta, in odorem suavitatis oblata & accepta. Ecce agnus sine macula, qui coram se tondentibus obmutuit; qui alapis cæsus, sputis illitus, opprobriis affectus, os suum non aperuit. En, qui peccatum non fecit, peccata nostra pertulit, & languores nostros suo livore sanavit.

CAPVT VI.

Hic presentat homo Patri passionem Filii.

I. **A** Spice pie Pater piissimum Filium, pro me tam impia passum. Respice cle-

clementissime Rex, quis patitur, & remiscere benignus, pro quo patitur. Nonne hic est, mi Domine, innocens ille, quem, ut servum redimeres, filium tradidisti? Nunquid non auctor vitæ hic est, qui, ut ovis ad occisionem ductus, tibi que usque ad mortem obediens factus, atrocissimæ non timuit necis genus subire? Recole totius salutis dispensator, quia hic est ipse, quem etsi ex tua virtute genuisti, meæ tamen infirmitatis participem fieri voluisti. Vere hæc est tua Deitas, quæ meam induit naturam; crucis ascendit patibulum, quæ in assumpta carne triste tulit supplicium. Reduc, Domine Deus meus, oculos tuæ Majestatis super opus ineffabilis pietatis. Intuere dulcem natum, toto corpore extensum. Cerne manus innoxias pio manantes sanguine: & remitte placatus scelera, quæ patrarunt manus meæ. Considera inermis latus crudeli perfossim cuspide, & renova me sacro fonte, quem inde credo fluxisse.

2. Vide immaculata vestigia, quæ non steterunt in via peccatorum, sed semper ambulaverunt in lege tua diris confixa clavis: & perfice gressus meos in semitis tuis, & fac me odio habere benignus omnes vias iniquitatis. Viam iniquitatis amove à me, & fac me, propitius viam veritatis eligere. Oro te Rex Sanctorum, per hunc Sanctum Sanctorum, per hunc Redemptorem mei; fac me currere viam mandatorum tuorum, ut ei valeam spiritu uniri, qui mea non horruit carne vestiri. Nunquid non attendis,

E

pie

pie Pater, adolescentis filii charissimi caput nivea cervice deflexa preciosissimum resolutum in mortem! Aspice mitissime conditor, dilectæ sobolis humanitatem, & miserere super infirmi plasmatæ debilitatem.

3. Candet nudum pectus, rubet cruentum latus, tensa arent viscera, decora languent lumina, regia pallent ora, procerâ rigent brachia, crura pendent marmorea, rigat terebratos pedes beati sanguinis unda. Specta, gloriose genitor gratissimæ prolis lacerata membra; & memorare benignus, quæ mea est substantia. Conspicere Dei hominis poenam, & relaxa conditi hominis miseriam. Vide Redemptoris supplicium, & redempti dimitte delictum. Hic est, Domine mi, quem propter peccata populi tui percussisti, licet ipse sit dilectus in quo tibi bene placuisti. Hic est ille innocens, in quo dolus non est inventus, & tamen inter iniquos deputatus est.

C A P V T VII.

*Hic recognoscit homo se causam esse
Passionis.*

1. **Q**uid commisisti, dulcissime puer, ut sic judicareris? Quid commisisti, amantissime juvenis, ut adeo dure tractareris? Quod scelus tuum, quæ noxa tua, quæ causa mortis, quæ occasio tuæ damnationis? Ego, ego sum tui plaga doloris, tuæ culpa occisionis. Ego tuæ mortis meritum, tuæ vindictæ flagitium: Ego tuæ passionis livor, tui cruciatus labor. O admirabilis censura

furæ conditio, & ineffabilis mysterii dispositio! peccat iniquus, & punitur justus. Delinquit reus, & vapulat innocens. Offendit impius, & damnatur pius. Quod meretur malus, patitur bonus, quod perpetrat servus, exsolvit Dominus; quod committit homo, sustinet Deus. Quo nate Dci, quo tua descendit humilitas? Quo tua flagravit charitas? Quo processit pietas? Quo excrevit benignitas? Quo tuus attingit amor? Quo pervenit compassio?

2. Ego enim inique egi, tu poena multaris. Ego facinus admisi, tu ultione plecteris. Ego crimen edidi, tu torturæ subjiceris. Ego superbivi, tu humiliaris. Ego tumui, tu attenuaris. Ego inobediens extiti, tu obediens scelus inobedienciæ luis. Ego gulæ parui, tu inedia afficeris. Me ad illicitam concupiscentiam rapuit arbor, te perfecta charitas duxit ad crucem. Ego præsumpsi vetitum, tu subiisti eculeum. Ego delector cibo, tu laboras patibulo. Ego fruor deliciis, tu laniaris clavis. Ego pomi dulcedinem, tu fellis gustas amaritudinem. Mihi ridens congaudet Eva, tibi plorans compatitur Maria. Ecce Rex gloriæ. Ecce mea impietas, & tua claret pietas. En mea injustitia, & tua liquet justitia.

3. Quid Rex meus, & Deus meus, quid retribuam tibi pro omnibus quæ retribuisti mihi? Non enim inveniri potest in corde hominis, quod condignè talibus referatur præmiis. Nunquid sagacitas machinari potest humana, cui comparetur miseratio divina?

na? Nec est creaturæ moliri officium, quo iuste creatoris recompenset: præsidium. Est autem nate Dei in hac tua admirabili dispensatione, est cui fragilitas mea in aliquo suppetit, si tua visitatione compuncta mens, carnem suam crucifigat cum vitiis & concupiscentiis. Et hoc cum à te conceditur, quasi tam tibi incipit compati; quia & tu pro peccato meo dignatus es mori. Sicque per interioris hominis victoriam, te duce armabitur ad exteriorem palmam: quatenus devicta persecutione spirituali, non vereatur pro amore tui subjici gladio materiali. Ita exiguitas conditionis, si tuæ complaceat pietati, magnitudini valebit pro viribus respondere creatoris. Et hæc cœlestis medicina, bone Iesu, hoc tui antidotum amoris. Oro te per antiquas misericordias tuas, infunde vulneribus meis, quo rejecta vipereæ contagionis bile reintegret me incolumitati pristinæ; quo gustato tuæ nectare suavitatis, faciat me illecebrosa mundi toto affectu despiciere, & nulla ejus adversa pro te formidare, memorque perpetuæ nobilitatis semper fastidiam ventos hujus transitorii timoris.

4. Nihil (quæso) sine te, mihi dulcescat; nihil complaceat, nil pretiosum, nihil præter te mihi arrideat speciosum. Vilescant, obsecro, absque te mihi omnia, sordeant universa. Quod tibi adversum est, sit mihi molestum; & tuum beneplacitum, mihi indeficiens desiderium. Tædeat me gaudere sine te, & delectet contristari pro te. Sit mihi nomen tuum, refocillatio, & memoria
tui

tui consolatio: fiant mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte investigando justificationes tuas; sit bonum mihi lex oris tui, super millia auri & argenti. Sit obedire tibi mihi amabile; & resistere tibi execrabile. Rogo te, spes mea, per omnes pietates tuas ut propitius impietatibus meis. Adaperi aures meas mandatis tuis, & ne declines (flagito) per nomen sanctum tuum in verba malitiæ cor meum, ad excusandas excusationes in peccatis. Peto etiam per admirabilem humilitatem tuam, ne veniat mihi pes superbiæ, & manus peccatoris non moveat me.

C A P V T V I I I.

*Hic exponit homo Deo Patri passionem Filii
in sui reconciliationem.*

I. **E**cce omnipotens Deus pater Domini mei, dispone benignus, quo miserearis mei, quoniam quicquid preciosius inveni, devote obtuli; quicquid charius reperi, suppliciter præsentavi. Nihil mihi reliqui, quin tuæ exposuerim Majestati; nihil jam superest, quod adjiciam: quia totam tibi delegavi spem meam. Direxi tibi advocatum meum, dilectum Filium tuum. Misi gloriosam progeniem, inter me & te mediatorem: Misi, inquam, intercessorem, per quem confido veniam. Misi verbis Verbum, quod pro meis dixi missum factis, & numeravi tibi sanctissimæ sobolis passionem, quam pro me credo fuisse perpessam. Credo à te missam deitatem, meam suscepisse humanitatem; in qua dignum duxit

alapas, vincula, sputa, irrisiones perferre, nec non crucem, clavos telumque suscipere. Hanc olim infantia vagitibus demolitam, pueritia pannis constrictam, juventutis sudoribus vexatam, jejuniis maceratam, vigiliis afflictam, itineribus fessam, postea affectam flagris, laceratam supplicii, deputatam cum mortuis, dotatam gloria resurrectionis, cœlorum gaudio induxit, & in dexteram tuam celsitudinis collocavit. Hæc placatio mea, & propitiatio tua.

2. Hic attende pius, quem genueris filium, & quem redemeris servum. Hic aspice factorem, & ne despicias facturam. Amplexere serenus pastorem, & respice misericors allatam propriis humeris ovem. Hic est fidelissimus pastor ille, qui ovem dudum errabundam per abrupta montium, per precipitia vallium, multis variisque quæsierat laboribus. Quique jam morienti, jam per longa exilia deficienti, tandem inventæ gaudens se supposuit, & miro sibi annisu charitatis annexam, de profunda confusionis abyfso levavit, piisque astrictam complexibus, ad nonaginta novem unam, quæ perierat, reportavit.

3. Ecce Domine mi rex, Deus omnipotens, ecce Pastor bonus refert tibi quod commiffi ei. Suscepit te disponente ad salvandum hominem, quem tibi restituit omni labe immunem. Ecce tuum tibi clarissimus natus plasma reconciliavit, quod à te procul deviavit. En, gregi tuo Pastor mitis reportat, quod prædo violentus abegerat. Reddit tuis

con-

conspicibus servum, quem sua fecerat conscientia fugitivum; ut qui per se meruit poenam, per satisfactionem hujus mereatur veniam, cuique pro culpis supererat gehenna, tanto duce jam confidat revocari ad patriam. Potui per me sancte Pater offendere, sed non valui per me placare te. Factus est adiutor meus, Deus meus, tuus dilectus filius, meam participans humanitatem, ut curaret infirmitatem; quatenus, unde causa emerferat offensionis, deinde tibi immolaret sacrificium laudis; meque per hoc redderet tuæ pietati placabilem, quo sedens ad dexteram tuam, semper meæ substantiæ se ostenderet esse consortem. Ecce spes mea, ecce fiducia mea.

4. Si me pro mea, ut dignum est, despicias iniquitate, respice me saltem misericors, pro dilectæ sobolis charitate. Attende in filio, quo propitius seruo. Vide carnis sacramentum, & remitte carnis reatum. Quoties beatæ prolis tibi patent vulnera, delitescant (obsecro) scelera mea. Quoties rubet preciosus pro de latere sanguis, diluantur (obsecro) labes meæ pollutionis. Et quia caro te lacescit ad iram, caro te flectat (imploro) ad misericordiam; ut sicut me caro seduxit ad culpam, sic caro deducat ad veniam. Multum namque est quod mea mereatur impietas, longe autem majus, quod redemptoris mei reposcit jure pietas. Magna enim est mea injustitia; satis vero major redemptoris justitia. Quanto namque est superior Deus homine, tanto mea malitia est inferior

rior ejus bonitate, & qualitate & quantitate.

5. Quid enim deliquit homo, quod non redemerit filius Dei factus homo? Quæ tanta superbia tumeret, quam non tanta humilitas sterneret? Quodnam tantum mortis imperium, quod nati Dei non destrueret crucis supplicium? Nimirum Deus meus, si æqua lance delicta peccantis hominis, & redimentis gratia librentur autoris: non tantum Oriens ab Occidente, seu inferior separatur infernus à summo cali cardine. Iam lucis optime creator, jam culpis ignosce meis pro dilecti filii tui laboribus immensis. Iam ejus (quæso) pietati mea impietas, ejus modestiæ mea perversitas, & ejus mansuetudini mea dometur ferocitas; Iam ejus humilitas, meam superbiam; patientia, impatientiam; benignitas, duritiam; obedientia, inobedientiam; tranquillitas, inquietudinem; dulcedo, amaritudinem; suavitas, iram; charitas, lucrifaciat crudelitatem.

C A P V T IX.

De invocatione Spiritus sancti.

I. **I**Am, ô divini amor numinis, Patris omnipotentis, prolisque beatissimæ sancta communicatio, omnipotens paraclete Spiritus, mœrentium consolator clementissime, jam cordis mei penetralibus potenti illabere virtute, & tenebrosa quæque laris neglecti latibula, corusci luminis fulgore habitator latifica, tuique roris abundantia, longo ariditatis marcentia squallore, visitando

do foecunda. Saucia interioris hominis arcana, tui amoris jaculo; & torpentis medullas jecoris, flammis salutaribus penetrando succende; sanctique fervoris igne illustrando, intimæ mentis & corporis universa depasce.

2. Pota me torrente voluptatis tuæ, ut nil jam mundanorum degustare libeat venenata dulcedinis. Iudica me Domine, & discerne causam meam de gente non sancta, doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu. Credo ergo, quod quemcumque inhabitaveris, Patris ac pariter Filii domicilium condis. Beatus, qui te merebitur hospitem, quoniam per te Pater & Filius apud eum facient mansionem. Veni jam, veni benignissime dolentis animæ consolator, protegens in opportunitatibus & in tribulatione adjutor. Veni mundator scelerum, curator vulnerum. Veni fortitudo fragilium, relevator labentium. Veni humilium doctor, superborum destructor. Veni orphanorum pius pater, viduarum dulcis iudex. Veni spes pauperum, refocillator deficientium. Veni navigantium sidus, naufragii portus. Veni omnium viventium singulare decus, morientium unica salus. Veni sanctissime Spiritus, veni, & miserere mei: apta me tibi, & condescende propitius mihi; ut mea tuæ magnitudini exiguitas, roborique tuo mea imbecillitas, secundum multitudinem tuarum complaceat miserationum, per Iesum Christum Salvatorem meum, qui cum Patre in tua unitate vivit & regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPVT X.

Oratio serui Dei, de se humiliter sentientis.

I. **S**Cio Domine, scio & fateor, quod non sum dignus quem tu diligas, sed certe tu non es indignus, quem ego diligam. Indignus quidem sum tibi seruire; sed tu non es indignus seruitio creaturæ tuæ. Da ergo mihi Domine, unde tu es dignus; & ego ero dignus, unde sum indignus. Fac me, quomodo vis, à peccatis cessare, ut quomodo debeo, possim tibi seruire. Concede mihi sic custodire, & regere, & finire vitam meam, ut in pace dormiam, & in te requiescam. Præsta mihi in finem, ut me excipiat somnus cum requie; requies cum securitate; securitas in æternitate. Amen.

CAPVT XI.

Oratio ad sanctam Trinitatem.

I. **T**E Deum Patrem ingenitum: te Filium unigenitum: te Spiritum sanctum paracletum: sanctam & individuam Trinitatem, toto corde & ore confitemur, laudamus, atque benedicimus; tibi gloria in sæcula sæculorum. Amen.

CAPVT XII.

Confessio omnipotentis Dei & maiestatis eiusdem.

I. **O** Summa Trinitas virtus una, & indiscreta maiestas; Deus noster, Deus omnipotens, confiteor tibi ego ultimus seruatorum tuorum, & exiguum membrum Eccle.

Ecclesiam tuam confiteor tibi, & honorifico te, debito sacrificio laudis pro scire & posse, quod mihi tantillo donare dignatus es. Et quia exteriora mihi munera desunt, quae possim offerre; ea quae in me sunt vota laudationis, ex dono misericordiae tuae, ecce libens atque ovans offero tibi, de fide non ficta, & conscientia pura.

2. Credo igitur te toto corde Rex caeli & terrae Domine, & oro te; confiteor Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum in personis trinum, & in substantia unum, verum Deum omnipotentem, unius simplicis, incorporeae, invisibilis, & incircumscriptae naturae, nihil te superius aut inferius maiusve aliquid habentem, sed per omnem modum sine deformitate perfectum, sine quantitate magnum, sine qualitate bonum, sine tempore sempiternum, sine morte vitam, sine infirmitate fortem, sine mendacio verum, sine situ ubique praesentem, sine loco ubique totum, sine extensione omnia implentem, sine contradictione ubique occurrentem, sine motu omnia transcendentem, sine statu intra omnia manentem, sine indigentia omnia creatam, sine labore omnia regentem; sine tui initio, omnibus initia dantem; sine tui mutatione, omnia mutabilia facientem: In magnitudine infinitum, in virtute omnipotentem, in bonitate summum, in sapientia inestimabilem, in consiliis terribilem, in iudiciis justum, in cogitationibus secretissimum, in verbis veracem, in operibus sanctum, in misericordiis copiosum,
erga

erga delinquentes patientissimum, erga pœnitentes piissimum: semper id ipsum æternum ac sempiternum: immortalem atque incommutabilem, quem nec spatia dilatant, nec brevitās locorum angustat, nec receptacula ulla coarctant; nec voluntas variat, nec necessitudo corrumpit, nec mœsta perturbant, nec lata demulcent. Cui nec oblivio tollit quicquam, nec memoria reddit, nec præterita transeunt, nec futura succedunt. Cui nec origo initium, nec tempora incrementum, nec casus finem dabit: sed ante sæcula, & in sæculis, & per sæcula in æternum vivis: & est tibi perennis laus & æterna gloria, summa potestas & singularis honor, perpetuum regnum, & sine fine imperium, per infinita & indefessa & immortalia sæcula sæculorum.

CAPUT XIII.

*Qualiter generi humano dignatus est subvenire
Deus Pater, & de Verbi incarnatione,
& gratiarum actione.*

I. **H**ucusque omnipotens Deus, cordis mei inspector & scrutator, confessus sum omnipotentiam Majestatis tuæ, & Majestatem omnipotentia tuæ: nunc autem qualiter humano generi subvenire dignatus es in fine sæculorum, sicut corde credo ad justitiam, ita ore coram te confiteor ad salutem. Tu quidem Deus Pater solus, nunquam & nusquam legeris missus. De filio autem tuo ita scribit Apostolus: Cum autem venit plenitudo temporis, misit Deus filium suum.

suum. Cum dicit, (misit) satis ostendit, quod in hunc mundum missus advenit, cum de beata Maria semper Virgine natus, verus & perfectus homo in carne apparuit.

2. Sed quid est, quod de illo ille Evangelitarum præcipuus ait: In mundo erat, & mundus per ipsum factus est. Illuc vero missus est per humanitatem, ubi semper fuit, & est per divinitatem. Quam videlicet missionem opus esse totius sanctæ Trinitatis corde credo, & ore confiteor. Quomodo autem nos amasti, Pater sancte & bone? quantum nos dilexisti, pie conditor, qui etiam proprio filio non pepercisti, sed pro nobis implis tradidisti illum? Subditus tibi ille fuit usque ad mortem, mortem autem crucis, tollens chirographum peccatorum nostrorum, & affigens illud cruci, crucifixit peccatum, & occidit mortem. Vnus ille inter mortuos liber, potestatem habens ponendi animam suam pro nobis, & iterum sumendi eam pro nobis.

3. Igitur victor & victima, & ideo victor, quia victima pro nobis. Tibi sacerdos & sacrificium, & ideo Sacerdos, quia sacrificium. Merito mihi spes valida in illo est, quia sanabis omnes languores meos per eam, qui sedet ad dexteram tuam, & interpellat pro nobis. Languores quippe mei, Domine, magni sunt & multi: multi sunt & magni. Habet enim multa in me princeps mundi hujus; scio & fateor; sed rogo te, libera me per sedentem ad dexteram tuam Redemptorem nostrum, in quo nihil sui mali

mali potuit invenire. Per ipsum me iustifica, qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus. Per ipsum caput nostrum, in quo nulla est macula, libera me membrum ejus, licet exiguum & infirmum. Libera, quæso, me à peccatis, vitiis, culpis & negligentis meis. Reple me tuis sanctis virtutibus, & fac me bonis pollere moribus. Fac me in sanctis operibus propter nomen sanctum tuum perseverare usque in finem, secundum tuam voluntatem.

CAPVT XIV.

De fiducia, quam habere debet anima in Domino Iesu, atque ejus passione.

1. **D**esperare utique potuissem propter nimia peccata mea, infinitas negligentias meas, nisi Verbum tuum Deus caro fieret, & habitaret in nobis. Sed desperare jam non audeo; quia cum inimici essemus, reconciliati sumus per mortem filii tui, quanto magis reconciliati salvi facti sumus per eum? Omnis namque spes & totius fiducia certitudo mihi est in precioso sanguine ejus, qui effusus est propter nos, & propter salutem nostram. In ipso respiro, & in ipso confisus ad te pervenire desidero; non habens meam justitiam, sed eam quæ est ex filio tuo Domino nostro Iesu Christo. Unde gratias agimus tibi, clementissime & benignissime amator hominum Deus, qui per Iesum Christum filium tuum Dominum nostrum, cum non essemus, potenter fecisti nos: & cum perditii fuissetus culpa
nostra,

nostra, mirabiliter liberaſti & recuperaſti nos.

2. Gratias ago pietati tuæ, & multas tibi laudes refero ex totis præcordiis meis, qui propter tuam inenarrabilem dilectionem, qua nos miſeros & indignos mirabili bonitate amare dignatus es, miſiſti eundem unigenitum tuum de ſinu tuo ad publicum proficuum noſtrum, ſalvare nos peccatores, tunc filios perditionis. Gratias ago tibi pro ſancta incarnatione & nativitate ejus, & glorioſa genitrice ſua, de qua ipſe carnem aſſumere dignatus eſt propter nos, & propter noſtram ſalutem; ut ſicut Deus verus de Deo, ita verus homo ex homine eſſet. Gratias tibi ago pro paſſione & cruce ejus, pro morte & reſurrectione ejus, pro aſcenſione ejus in cœlum, & ſede Majestatis ejus ad dexteram tuam. Ipſe enim quadrageſimo die, poſt reſurrectionem ſuam, aſcendens videntibus diſcipulis ſuper omnes cœlos, ſedensque ad dexteram tuam, Spiritum ſanctum ſecundum promiſſionem ſuam in filios adoptionis effudit.

3. Gratias tibi ago pro ſacraſſima illa effuſione pretioſi ſanguinis ejus, quo ſumus redempti; ſimul & pro ſacroſancto & vivifico myſterio corporis & ſanguinis ejus, quo quotidie in Eccleſia tua paſcimur, & potamur, abluimur & ſanctificamur, & unius ſummæ divinitatis participes efficiamur. Gratias tibi ago pro tua mira & inenarrabili charitate, qua nos indignos ſic amaſti, & ſalvaſti, per unicum & dilectum filium tuum.

Sic

Sic enim dilexisti mundum, ut unigenitum tuum dares: ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam. Hac est autem vita æterna, ut cognoscamus te verum Deum, & quem misisti Iesum Christum, per fidem rectam, & condigna fidei opera.

CAPVT XV.

De immensa charitate Patris æterni ad genus humanum.

I. **O** Immensa pietas, ô inestimabilis charitas! ut liberares seruum, filium tradidisti. Deus factus est homo, ut perditus homo, de potestate dæmonum erueretur. Quam benignissimus amator hominum, filius tuus Deus noster, cuius piis visceribus non satis visum est, ut se inclinaret factus homo de Virgine Maria, nisi etiam subiret crucis supplicium effuso sanguine propter nos, & propter nostram salutem. Venit pius Deus, venit pro pietate & bonitate sua, venit quærere & saluum facere, quod perierat. Quæsivit ovem perditam, quæsivit & invenit, & humeris suis reportavit ad caulas gregis pius Dominus, & vere multum pius Pastor.

2. O charitas, ô pietas! Quis audivit talia? Quis super tanta misericordix viscera non obstupescat? Quis non miretur? Quis non collatetur propter nimiam charitatem tuam, qua nos dilexisti? Misisti filium tuum in similitudinem carnis peccati; ut de peccato damnaret peccatum, ut nos efficeremur iustitia

fia tua in ipso. Ipse enim verus est agnus immaculatus, qui abstulit peccata mundi: qui mortem nostram moriendo destruxit, & vitam resurgendo reparavit.

3. Sed quid tibi retribuere possumus Deus noster, pro tantis beneficiis misericordiae tuae? Quas laudes, quasve gratiarum actiones? Etiam si illa beatorum Angelorum scientia & potentia nobis foret, nihil tamen dignum tantae pietati & bonitati tuae recompensare valeremus. Si certe omnia membra nostra verterentur in linguas, ad rependendum tibi debitas laudes, nequaquam sufficeret exiguitas nostra: supereminet enim omnem scientiam tua inæstimabilis charitas, quam ostendisti nobis indignis pro sola bonitate & pietate tua. Filius namque tuus Deus noster, non Angelos, sed semen Abrahae apprehendit, assimilatus nobis per omnia absque peccato. Humanam itaque, non angelicam suscipiens naturam, & eam stola sanctae resurrectionis & immortalitatis glorificans, vexit super omnes caelos, super omnes choros Angelorum, super Cherubim & Seraphim, collocans ad dexteram tuam. Hanc autem laudant Angeli, adorant Dominationes, & omnes Virtutes caelorum tremunt super se hominem Deum.

4. Haec nempe mihi tota est spes omnisque fiducia. Est enim in ipso Iesu Christo Domino nostro uniuscuiusque nostrum portio, caro & sanguis. Vbi ergo portio mea regnat, ibi me regnare credo. Vbi caro mea glorificatur,

C

ibi

ibi gloriosum me esse cognosco. Vbi sanguis meus dominatur, ibi dominari me sentio. Quamvis peccator sim, de hac communione gratiæ non diffido. Et si peccata mea me prohibent, substantia mea requirit. Et si delicta mea me excludunt, naturæ communio non repellit. Non enim tam immitis est Deus, ut obliviscatur hominis; & non meminerit ipsius quem ipse gestat, & quem mei causa suscepit: ejus, quem mei causa requirit.

5. Mitis vero & valde benignus est Dominus Deus noster; & diligit carnem suam, membra sua, & viscera sua. In ipso Deo & Domino nostro Iesu Christo dulcissimo, benignissimo atque clementissimo, in quo resurreximus, & jam cœlos ascendimus, & jam cœlestibus consedemus, caro nostra nos diligit. Habemus autem sanguinis nostri prærogativam in ipso. Sumus autem membra ejus & caro ejus. Ipse denique est caput nostrum, ex quo totum corpus, sicut scriptum est: Os ex ossibus meis, & caro de carne mea: & erunt duo in carne una. Et nemo unquam carnem suam odio habet, sed fovet & diligit eam. Mysterium hoc magnum est; ego dico in Christo, & in Ecclesia (ait Apostolus.)

C A P V T XVI.

*De duplici Christi natura, qui nobis misere-
tur, & pro nobis interpellat.*

1. **G**Ratias itaque ago labiis & corde, & omni qua valeo virtute, infinitæ misericordiæ tuæ, Domine Deus noster; pro
omni-

omnibus miserationibus tuis, quibus mirabiliter nobis perditis subvenire dignatus es; per eundem filium tuum salvatorem & recuperatorem nostrum, qui mortuus est propter peccata nostra, & resurrexit propter justificationem nostram: & nunc vivens sine fine sedet ad dexteram tuam, & interpellat pro nobis: & simul tecum miseretur; quia Deus est ex te Patre, coæternus & consubstantialis tibi per omnia; unde potest in perpetuum nos salvare: sed secundum id, quod homo est, ex qua parte minor te est, data est ei omnis potestas in cœlo & in terra: ut in nomine Iesu omne genu flectatur, caelestium, terrestrium, & infernarum; & omnis lingua confiteatur, quia Dominus noster Iesus Christus in gloria est tua, Deus Pater omnipotens. Ipse quidem constitutus est à te iudex vivorum & mortuorum; tu vero non iudicas quemquam, sed omne iudicium tuum dedisti filio tuo: in cuius pectore reconditi sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ.

2. Ipse autem testis & iudex est, iudex & testis, quem nulla peccatrix conscientia effugere poterit. Omnia enim nuda & aperta sunt oculis ejus. Ipse sane, qui injuste iudicatus est, iudicabit orbem terræ in æquitate, & populos in iustitia. Benedico ergo nomen sanctum tuum in æternum, & glorifico ex toto corde meo, omnipotens & misericors Domine, pro illa inenarrabili & mirabili conjunctione divinitatis & humanitatis in unitate personæ; ut non alter Deus, alter

homo esset: sed unus idemque Deus & homo; homo & Deus. Sed licet mirabili dignatione, Verbum caro factum sit: neutra tamen ex duabus naturis, in aliam mutata est substantiam. Trinitatis mysterio, quarta non est addita persona. Vnita quippe est, non confusa verbi Dei hominisque substantia, ut in Deum, quod ex nobis susceptum fuerat, perveniret; & illud quod nunquam fuerat, idem quod semper fuerat, permaneret.

3. O admirabile mysterium! O inenarrabile commercium! O mira semperque miranda, semperque amanda divinæ propitiationis benignitas! Servi digni non fuimus, & ecce filii Dei facti sumus: hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi. Vnde hoc nobis, & quis nos ad hoc perduxit? Sed rogo te, clementissime Pater Deus, per hanc inæstimabilem pietatem, bonitatem, & charitatem tuam; ut dignos nos facias multis & magnis promissionibus ejusdem filii tui Domini nostri Iesu Christi. Manda virtuti tuæ, & confirma hoc quod operatus es in nobis: perfice quod cœpisti; ut ad plenam tuæ pietatis gratiam mereamur pervenire. Fac nos per Spiritum sanctum intelligere, & mereri, & debito semper honore venerari hoc magnum pietatis mysterium, quod manifestatum est in carne, justificatum est in spiritu, apparuit Angelis, prædicatum est gentibus, creditum est in mundo, adsumptum est in gloria.

C A P V T X V I I .

De gratia, quam habere debet homo Deo pro beneficio redemptionis.

1. **O** Quantum sumus tibi debitores Domine Deus noster, tanto redempti precio, tanto salvati dono, & tam glorioso adjuti beneficio! O quantum à nobis miseris es timendus, amandus, benedicendus, laudandus, honorandus & glorificandus; qui nos sic amasti, sic salvasti, sic sanctificasti, sic sublimasti? Tibi nempe debemus omne quod possumus, omne quod vivimus, omne quod sapimus. Sed quis habet quicquam non tuum? Tu Domine Deus noster, à quo bona cuncta procedunt, propter te & nomen sanctum tuum da nobis de bonis tuis, ut de bonis ac datis tuis serviamus tibi, & in veritate placeamus, atque debitas quotidie laudes rependamus tibi pro tantis beneficiis misericordiae tuae.

2. Non enim aliunde possumus tibi servire, neque placere, nisi de tuo munere. Omne enim datum optimum, & omne donum perfectum defursum est, descendens à patre luminum: apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio. Domine Deus noster, Deus pie, Deus bone, Deus omnipotens, Deus ineffabilis, & incircumscriptae naturae: Deus institutor omnium rerum, & Domini nostri Iesu Christi Pater, qui eundem dilectum filium tuum Dominum nostrum dulcissimum misisti de sinu tuo ad publicum proficuum nostrum, suscipere

vitam nostram, ut nobis donaret suam, esset-
que perfectus Deus ex te Patre, & perfectus
homo ex matre: totus Deus & totus homo,
unus idemque Christus aeternus & tempora-
lis, immortalis & mortalis, creator & crea-
tus, fortis & infirmus, victor & victus, nutri-
tor & nutritus, pastor & ovis, temporaliter
mortuus, & tecum vivens in aeternum: suis
dilectoribus vitæ municipium promittens,
suis discipulis dixit: Quodcunque petieritis
Patrem in nomine meo, dabit vobis.

3. Per ipsum summum Sacerdotem &
verum Pontificem, & bonum Pastorem, qui
se tibi obtulit in sacrificium, ponens animam
suam pro grege suo, te rogo per ipsum, qui
sedet ad dexteram tuam, & interpellat pro
nobis, redemptorem & advocatum nostrum:
pietati & bonitati tuæ supplico, clementissi-
me & amantissime & benignissime amator
hominum Deus; ut des mihi cum eodem
filio tuo & spiritu sancto te in omnibus be-
nedicere & glorificare, cum multa cordis
contritione & lacrymarum fonte, cum mul-
ta reverentia, & tremore. Quia quorum una
est substantia, unum est & datum.

4. Sed quoniam corpus, quod corrumpi-
tur, aggravat animam: excita (quæso) tor-
porem meum tuis stimulis; & fac me strenue
perseverare in præceptis & laudibus tuis die
ac nocte: Tribue, ut concaleat cor meum
intra me: & in meditatione mea exardescat
ignis. Et quia ipse tuus unicus natus dixit:
Nemo venit ad me, nisi Pater, qui misit me,
traxerit eum; &: Nemo venit ad Patrem,
nisi

nisi per me : obsecro & suppliciter rogo ,
 trahe me semper ad ipsum ; ut ipse me tan-
 dem perducatur ad te illuc , ubi ipse est in dex-
 tera tua sedens : Vbi est sempiterna vita ,
 sempiternae beata : Vbi est amor perfectus ,
 & timor nullus : Vbi est dies aeternus , &
 unus omnium spiritus : ubi summa & certa
 securitas , & secunda tranquillitas : & tran-
 quilla iucunditas , & iucunda foelicitas , &
 foelix aeternitas , & aeterna beatitudo , &
 beata tui sine fine visio & laudatio : Vbi tu
 cum illo , & ille tecum in communione
 sancti Spiritus , aeternaliter ac sempiternali-
 ter vivis & regnas Deus , per omnia saecula
 saeculorum. Amen.

CAPVT XVIII.

Oratio devotissima ad Christum.

1. **S**pes mea Christe Deus , hominum tu
 dulcis amator ,
 Lux , via , vita , salus , decor , & decus omne
 tuorum :

Omnia pro quorum voluisti ferre salute ,
 Cernito vincla , crucem , vulnus , mortem at-
 que sepulchrum.

Post tres inde dies devicta morte resurgens ,
 Discipulis visus , nutantia corda reformans ,
 Luce quaterdena caelorum summa petisti.
 Vivis in aeternum , nunc & per saecula re-
 gnans.

Tu es Deus meus vivus & verus , Pater
 meus sanctus , Dominus meus pius , rex meus
 magnus , pastor meus bonus , magister meus
 unus , adiutor meus optimus , dilectus meus
 pulcher-

pulcherrimus, panis meus vivus, sacerdos meus in aeternum, dux meus ad patriam, lux mea vera, dulcedo mea sancta, via mea recta, sapientia mea praeclara; simplicitas mea pura, concordia mea pacifica, custodia mea tuta; portio mea bona, salus mea sempiterna, misericordia mea magna, patientia mea robustissima, victima mea immaculata, redemptio mea sancta, spes mea firma, charitas mea perfecta; resurrectio mea vera, vita mea aeterna, exultatio & visio mea beatissima, & sine fine mansura: Te deprecor, supplico, & rogo, ut per te ambulem, ad te perveniam, in te requiescam: qui es via, veritas, & vita; sine qua, nemo venit ad Patrem. Te enim desidero, dulcissimum & pulcherrimum Dominum.

2. O splendor paternae gloriae, qui sedes super Cherubim, & intueris abyssos, lumen veridicum, lumen illuminans, lumen indeficiens, in quem desiderant Angeli prospicere. Ecce cor meum coram te est: discute tenebras ejus, ut amoris tui claritate plenius perfundatur. Da mihi Deus meus te, redde mihi te: en amo te, & si parum est, amem validius. Non possum metiri, ut sciam quantum desit mihi amoris tui ad id quod satis est; ut currat vita mea in amplexus tuos, nec avertatur, donec abscondatur in abscondito vultus tui. Hoc tamen scio, quia male mihi est praeter te Domine, non solum extra me, sed in me ipso. Omnis enim copia, quae Deus meus non est, egestas mihi est.

3. Bonum

3. Bonum namque, quod neque in melius neque in deterius commutari potes, tu solus es, qui simpliciter solus es, cui non est aliud vivere & aliud beate vivere, quia tua beatitudo tu es. Creatura vero tua, tui est aliud vivere, & aliud beate vivere, omne quod vivit, & beate vivit, non debet nisi gratiæ tuæ attribuere. Et ideo nos egemus tui, non tu nostri: quia si omnino non essemus, nihil tibi deesset ad bonum, quod tu es. Tibi itaque Domino Deo nostro semper adharere necesse habemus, ut per continuum auxilium tuum sancte, & pie, & recte vivere valeamus. Pondere siquidem fragilitatis nostræ deorsum trahimur: dono autem tuo accendimur, & sursum ferimur: inardescimus & imus, ascendimus, ascensiones in corde facimus: & cantamus canticum graduum: igne tuo bono inardescimus, & imus.

4. Quonam? sursum imus ad pacem Hierusalem: quoniam jucundatus sum in his quæ dicta sunt mihi: In domum Domini ibimus. Illic collocavit nos voluntas bona, ut nihil velimus aliud, quam permanere illic in æternum. Sed quia dum sumus in corpore, peregrinamur à te Domine, non habemus hic civitatem manentem, sed futuram inquirimus: noster autem municipatus in cœlis est. Ideo duce gratia tua, ingredior in cubile cordis mei: & canto tibi amatoria, rex meus & Deus meus, gemens inenarrabiles gemitus, in loco peregrinationis meæ: ubi cantabiles mihi factæ sunt justificationes tuæ.

C 5

5. Et

5. Et recordans Hierusalem, extendo in eam sensum cordis: Hierusalem patriam meam, Hierusalem matrem meam, teque super eam regnatorem, illustratorem, patrem, tutorem, patronum, rectorem, pastorem, castas & fortes delicias, solidum gaudium, & omnia bona, ineffabilia simul omnia: quia unum summum & verum bonum. Et non avertar, donec in ejus pacem matris charissimæ, ubi sunt primitiæ spiritus mei, colligas totum, quod sum à dispersione & deformitate hac, & conformes atque confirmes in æternum, Deus meus, misericordia mea.

CAPUT XIX.

Hic distinguit inter sapientiam qua domus Dei est, & sapientiam qua divina est.

1. **H**Æc est domus tua Deus non terrena, neque ulla cœlesti mole corpora, sed spiritualis & particeps æternitatis, quia sine labe manet in æternum: statuisti enim eam in sæculum sæculi: præceptum posuisti, & non præteribit. Hæc tamen tibi Deo coæterna, quia non sine initio facta est. Prior quippe omnium creata est sapientia. Non utique illa sapientia Patri Deo plane coæterna & coæqualis, per quam creata sunt omnia, & in quo principio factum est cœlum & terra, sed profecto sapientia, quæ creata est spiritualis natura, scilicet, quæ contemplatione luminis lumen est. Dicitur enim & ipsa (quamvis creata) sapientia. Sed quantum distat inter lumen illuminans, & lumen

lumen quod illuminatur, tantum differt inter te summam sapientiam, quæ es creans, & istam quæ creata est sicut inter justitiam justificantem, quæ tu Deus noster es, & justitiam quæ justificatione nostra facta est. Nam & nos sumus dicti justitia Dei Patris, in te filio ejus Domino nostro, testante Apostolo.

2. Ergo, quia prior omnium creata est quædam sapientia, quæ creata est mens rationalis & intellectualis, castæ scilicet civitatis tuæ matris nostræ, quæ sursum est, & libera est, & æterna in cœlis. Quibus cœlis? Nisi qui te laudant cœli cœlorum, quia hoc est & cœlum cœli Domino. Et si non invenimus tempus ante illam, quæ creaturam temporis antecedit; quia prior omnium creata est: ante illam tamen es tu Deus æternus creator omnium; à quo est ipsius creaturæ perpetuitas; à quo facta sumpsit exordium, quamvis non temporis, quia nondum erat tempus, ipsius tamen conditionis tuæ; unde ita est abs te Domino Deo nostro, ut aliud sit plane quam tu; licet nec ante illam, nec in illa inveniamus tempus. Est enim idonea faciem tuam semper videre, nec usquam deflectitur ab ea. Quo fit, ut nulla mutatione varietur. Inest tamen ipsi mutabilitas: qua tenebresceret & frigesceret, nisi amore grandi cohærens tibi, tanquam super meridiem luceret & ferveret ex te.

3. Denique tam casto amore cohæret tibi Deo vero, & vere æterno, ut quamvis tibi non sit coæterna, per nullius tamen temporis varietates & vicissitudines à te resolvatur,
& de-

& defluat, sed in tui solius verissima contemplatione requiescat. Quoniam tu Deus diligenti te quantum precipis, ostendis te, & sufficit ei. Vnde non declinat à te, nec à se: sed semper in eodem statu manet, te indefinenter videndo, te indefinenter amando, verum lumen, & castum amorem. O beata ista & sublimis creatura creaturarum: maxime beata, in harendo semper beatitudini tuæ; foelix, & nimium foelix, te sempiterno inhabitatore, atque illustratore suo.

4. Nec invenio quid licentius appellandum existimemus cœlum cœli Domino, quam domum tuam, contemplantem delectationem tuam sine defectu, & absque affectu egrediendi in aliquid, mentem puram concordissime unam; stabilimentum pacis beatorum spirituum: In cœlestibus sunt ista cœlestia. Vnde intelligat anima, cujus peregrinatio longinqua facta est, si jam sitit tibi; si jam factæ sunt lacrymæ suæ panes sui, si jam petat unam & hanc requirat, ut inhabitet in domo tua per omnes dies vitæ suæ. Et quæ vita ejus, nisi tu? Et qui dies ejus, nisi æternitas tua? Sicut anni tui, qui non deficient. Hic ergo intelligat anima, quæ potest, quam longe super omnia tempora sit æternus, quando domus tua, quæ peregrinata non est, quamvis tibi non sit coæterna, indefinenter tamen & indefinenter coharendo tibi, nullam temporis patitur varietatem; teque semper perseverantissima castitate hauriens mutabilitate sua, nusquam & nunquam exierit ex te sibi præsentem, ad quem

quem toto affectu se tenet ; non habens futurum quod expectet : nec in prateritum transiens , quod meminerit : per nullas vices variatur, & in nulla tempora extenditur.

C A P V T X X.

*Hic orat homo , ut ipsa quoque domus Dei
oret pro eo.*

I. **O** Domus Dei luminosa, & speciosa, dilexi decorem tuum, & locum habitationis gloriae Domini Dei mei, possessoris & fabricatoris tui: Tibi suspiret peregrinatio mea nocte ac die, tibi inhiat cor meum; tibi intendat mens mea, ad societatem beatitudinis tuae pervenire desideret anima mea. Dico ei qui fecit te, ut possideat me in te, quia ipse fecit me & te. Imo tu dic, tu roga eum, ut dignum me faciat participatione gloriae tuae. Sanctam enim societatem tuam, & mirabilem pulchritudinem tuam non per meritum requiro; sed per sanguinem ejus quo redemptus sum adipisci non despero. Tantum adjuvent me merita tua, subveniant pravitati meae sanctae & purissimae orationes tuae, quae inefficaces apud Deum nullatenus esse possunt.

2. Erravi, fateor, sicut ovis perdita, & incolatus meus prolongatus est: atque procul projectus sum à facie Domini Dei mei, in hanc exilii caecitatem. Vbi expulsus à paradisi gaudiis, deploro quotidie mecum super miseras captivitatis meae lugubre carmen, ingentesque lamentationes, cum recordor
tui

tui mater Hierusalem ; dum stant pedes mei in atriis tuis sancta & decora Sion , necdum interiora tua conspicerere in propatulo valens ; sed in humeris pastoris mei , structoris tui, spero me reportari tibi ; ut tripudiem tecum illo inenarrabili gaudio , quo lætantur illi, qui tecum sunt coram ipso Deo & Salvatore nostro. Qui dissolvit inimicitias in carne sua, & pacificavit omnia quæ in cœlis sunt , & quæ in terra, sanguine suo.

3. Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque unum. Qui duos ex adverso venientes parietes conjungens, in se beatitudinis tuæ permanentem foelicitatem, pari modo & eadem mensura se nobis daturum promisit, dicens : Erunt æquales Angelis Dei in cœlis. O Hierusalem domus Dei æterna, post Christi dilectionem, tu esto lætitia & consolatio mea ; dulcis memoria tui beati nominis sit relevatio mœroris, tædiorumque meorum.

CAPVT XXI.

Quantis amaritudinibus vita ista sit re'persa.

1. **T**ædet enim me Domine valde vitæ hujus, & istius ærumnosæ peregrinationis. Vita hæc, vita misera, vita caduca, vita incerta, vita laboriosa, vita immunda, vita domina malorum, regina superbiorum, plena miseriis & erroribus, quæ non est vita dicenda, sed mors ; in qua momentis singulis morimur, per varios mutabilitatis defectus diversis generibus mortium.

2. Nunquid ergo hoc, quod vivimus in hoc mundo, dicere possumus vitam ? quam
humores

humores tumidant , dolores extenuant & ardores exsiccant, aër morbidat, escæ inflant, jejunia macerant, joci dissolvunt, tristitiæ consumunt : sollicitudo coarctat , securitas hebetat : divitiæ inflant & jactant , paupertas dejicit, juvenus extollit , senectus incurvat, infirmitas frangit, mœror deprimat. Et his malis omnibus , mors furibunda succedit, simulque cunctis gaudiis istius miseræ vitæ , ita finem imponit , ut quum esse desierit , non fuisse putetur. Mors ista vitalis , & vita mortalis , licet his aliisque sit respersa amaritudinibus , proh dolor , quam plurimos suis capit illecebris ! & quam multos suis falsis promissionibus decipit !

3. Et cum ita per se sit falsa & amara , ut etiam suos cæcos amatores latere non valeat : tamen infinitam stultorum multitudinem, aureo calice, quem in manu habet , potat, & prorsus inebriat. Fœlices illi, & ipsi rari, qui familiaritatem ejus recusant , perfunctoria gaudia spernunt, societatem abjiciunt : ne cum pereunte deceptrice & ipsi perire cogantur.

C A P V T XXII.

De fœlicitate vitæ , quam præparavit Deus diligentibus se.

I. **O** Tu vita , quam præparavit Deus iis, qui diligunt eum , vita vitalis , vita beata , vita secunda , vita tranquilla , vita pulchra , vita munda , vita casta , vita sancta , vita ignara mortis , nescia tristitiæ , vita sine labe , sine dolore , sine anxietate , sine corruptione,

ruptione, sine perturbatione, sine varietate & mutatione, vita totius elegantia & dignitatis plenissima: ubi non est adversarius impugnans, ubi nulla peccati illecebra, ubi est amor perfectus, & timor nullus, ubi dies aternus, & unus omnium spiritus, ubi Deus facie ad faciem cernitur, & hoc vitæ cibo mens sine defectu satiatur.

2. Libet me tuæ intendere claritati, delectant me bona tua avido corde: Quanto plus valeo tecum considerare, tanto plus amore tui languo: tui vehementi desiderio, tuique dulci memoria admodum delector. Libet itaque, libet in te oculos cordis attollere, statum mentis erigere, affectum animi conformare. Libet sane de te loqui, de te audire, de te scribere, de te conferre, de tua beatitudine & gloria quotidie legere, & lecta sapius corde revolvere: ut vel sic possim ab hujus mortalis perituræque vitæ ardoribus, periculis & sudoribus, sub tuæ vitalis auræ dulci refrigerio transire, & transiens, in sinu tuo fessum caput dormiturus vel paululum reclinare.

3. Hujus rei gratia Scripturarum sanctarum amœna prata ingredior, viridissimas sententiarum herbas exarando carpo, legendo comedo, frequentando rumino, atque congregando tandem in alta memoriæ sede repono; ut tali modo tua dulcedine degustata, minus istius miserimæ vitæ amaritudines sentiam.

4. O tu vita foelicissima! ô regnum vere beatum, carens morte, vacans sine! Cui
nulla

nulla tempora succedunt per ævum: Vbi con-
 tinuus sine nocte dies nescit habere tempus.
 Vbi victor miles illis hymnidicis Angelorum
 sociatus choris, cantat Deo sine cessatione
 canticum de canticis Sion, Nobile perpetua
 caput amplectente corona. Vtinam concessa
 mihi peccatorum venia, moxque hac carnis
 sarcina deposita, in tua gaudia veram re-
 quietem habiturus intrarem: & tuæ civitatis
 præclara atque speciosa mœnia, coronam
 vitæ de manu Domini accepturus ingrede-
 rer: ut illis sanctissimis choris interesssem, ut
 cum beatissimis spiritibus gloriæ conditoris
 assisterem, ut præsentem Christi vultum
 cernerem, ut illud summum & ineffabile, &
 incircumscriptum lumen semper aspicerem:
 sicque nullo metu mortis affici, sed de incor-
 ruptionis perpetuæ munere latari posseni
 sine fine.

CAPVT XXIII.

De felicitate anima sanctæ hinc exeuntis.

I. Fœlix anima, quæ terreno resoluta, cor-
 pore libera, cœlum petit, secura &
 tranquilla, non timet hostem, neque mor-
 tem. Habet enim semper præsentem, cernit-
 que indefinenter pulcherrimum Dominum,
 cui servivit, quem dilexit, & ad quem tandem
 lata & gloriosa pervenit. Hanc vero tantæ
 beatitudinis gloriâ nulla dies minuere, nul-
 lus improbus poterit auferre. Viderunt eam
 filia Sion, & beatissimam prædicaverunt, &
 Regina & concubina laudaverunt eam, di-
 centes: Quæ est ista, quæ ascendit de deserto,
 D
 deliciis

deliciis affluens, innixa super dilectum suum? Quæ est ista, quæ progreditur sicut aurora consurgens, pulchra ut Luna, electa ut Sol, terribilis ut castrorum acies ordinata? Quam lata exit, festinat, currit, cum dilectum suum sibi dicentem attonitis auribus audit: surge propera amica mea, speciosa mea & veni: jam hyems transit, imber abiit, & recessit: flores apparuerunt in terra nostra; tempus putationis advenit, vox turturis audita est in terra nostra, ficus protulit grossos suos, vineæ florentes dederunt odorem suum.

2. Surge, propera amica mea, formosa mea, columba mea, in foraminibus petrae, in cavernis maceriae: ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis. Vox enim tua dulcis, & facies tua decora. Veni electa mea, speciosa mea, & columba mea, immaculata mea, sponsa mea veni, & ponam in te thronum meum, quia concupivi speciem tuam. Veni, ut lateris in conspectu meo cum Angelis meis, quorum societas tibi à me repromissa est. Veni post multa pericula & labores: intra in gaudium Domini tui, quod nemo tollet à te.

CAPVT XXIV.

Oratio ad Sanctos, ut nobis succurrant in periculis.

1. **F**œlices sancti Dei omnes; qui jam transiistis hujus mortalitatis pelagus, & pervenire meruistis ad portum perpetuæ quietis, securitatis, pacis, securi & tranquillitatis, semperque festivi atque gaudentes estis. Obsecro

secro vos per vestram charitatem, qui securi estis de vobis, solliciti estote de nobis. Securi estis de vestra immarcessibili gloria, solliciti estote de nostra multiplici miseria. Per ipsum vos rogo, qui vos elegit, qui vos tales fecit; de cujus pulchritudine jam fatiamini, de cujus immortalitate jam immortales facti estis: de cujus beatissima visione semper gaudetis. Estote jugiter memores nostri, subvenite nobis miseris, qui adhuc in salo hujus vitæ circumstantibus agitamur procellis.

2. Vos portæ pulcherrimæ, quæ in magnam surrexistis altitudinem, adjuvate nos vile pavimentum longe inferius jacentes. Date manum, & erigite jacentes super pedes, ut convalescentes de infirmitate, fortes efficiamur in bello; intercedite: & orate constanter atque indefinenter pro nobis miseris, multumque negligentibus peccatoribus: ut per vestras orationes, vestro sancto consortio jungamur; quia aliter salvi esse non possumus. Sumus namque valde fragiles & nullius virtutis homunciones, animalia ventris & carnis mancipia; in quibus vix aliquod virtutis vestigium apparet. Et tamen in Christo confessione positi ligno crucis ferimur, navigantes per hoc mare magnum & spatiosum. Vbi sunt reptilia, quorum non est numerus. Vbi sunt animalia pusilla cum magnis. Vbi est draco savissimus, semper paratus ad devorandum. Vbi sunt loca periculosa, scylla & charybdis, & alia innumerabilia, in quibus naufragantur incauti & in fide dubii.

D 2

3. Orate

3. Orate Dominum, orate piissimi, orate omnia agmina Sanctorum, & universi cœtus beatorum, ut vestris precibus meritisque adjuti, salva nave & integris mercibus, pervenire mereamur ad portum perpetuæ salutis, & quietis, & continuæ pacis, & nunquam finiendæ securitatis.

CAPUT XXV.

*Anima desiderium ad civitatem supernam
Hierusalem.*

1. **M**Ater Hierusalem, civitas sancta Dei, charissima sponsa Christi; te amat cor meum, pulchritudinem tuam nimium desiderat mens mea. O quam decora, quam gloriosa, quam generosa tu es. Tota pulchra es, & macula non est in te. Exulta & lætare formosa filia Principis, quia concupivit Rex speciem tuam, & amavit decorem tuum, speciosus forma præ filiis hominum. Sed qualis est dilectus tuus ex dilecto, ô pulcherrima? Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus. Sicut malus inter ligna sylvarum, sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius quem desideravi ecce læta sedeo, & fructus ejus dulcis gutturi meo. Dilectus meus misit manum suam per foramen, & venter meus intremuit ad tactum ejus.

2. In lectulo meo per noctem quæsi quem diligit anima mea: quæsi, & inveni: Teneo, nec dimittam illum donec introducat me in domum suam, & in cubiculum suum, gloriosa genitrix mea. Ibi enim dabis
mihi

mihī ubera tua abundantius, & perfectius,
& satiabis me satietate mire mirifica, ita ut
nec esuriam, nec sitiam in æternum. Fœlix
anima mea semperque fœlix in sæcula: si in-
tueri meruero gloriam tuam, beatitudinem
tuam, pulchritudinem tuam, portas, & mu-
ros, & plateas tuas, & mansiones tuas mul-
tas, nobilissimos cives tuos, & fortissimum
Regem tuum in decore suo. Muri namque
tui ex lapidibus preciosis, portæ tuæ ex mar-
garitis optimis, plateæ tuæ ex auro purissi-
mo; in quibus jucundum Alleluja sine in-
termissione concinitur; mansiones tuæ mul-
tæ quadris lapidibus fundatæ, saphiris con-
structæ, laterculis coopertæ aureis: in quas
nullus ingreditur, nisi mundus: nullus habi-
tat inquinatus.

3. Speciosa facta es & suavis in deliciis
tuis, mater Hierusalem. Nihil in te tale,
quale hic patimur: qualia in hac misera vita
cernimus. Non sunt in te tenebræ, aut nox,
aut quælibet diversitas temporum. Non lu-
cet in te lux lucernæ; aut splendor Lunæ,
vel jubar stellarum; sed Deus de Deo, lux
de luce. Sol justitiæ semper illuminat te.
Agnus candidus & immaculatus, lucidum &
pulcherrimum est lumen tuum. Sol tuus &
claritas tua & omne bonum tuum, hujus
pulcherrimi Regis indeficiens contemplatio.
Ipse Rex regum in medio tui, & pueri ejus
in circuitu ejus.

4. Ibi hymnidici Angelorum chori. Ibi so-
cietas supernorum civium. Ibi dulcis solem-
nitas omnium, ab hac tristi peregrinatione

ad tua gaudia redeuntium. Ibi prophetarum providus chorus. ibi duodenus Apostolorum numerus. Ibi innumerabilium Martyrum victor exercitus. Ibi sanctorum Confessorum sacer conventus. Ibi veri & perfecti Monachi. Ibi sanctæ mulieres, quæ voluptates sæculi & sexus infirmitatem vicerunt. Ibi pueri & puellæ, qui annos suos sanctis moribus transcenderunt. Ibi sunt oves & agni, qui jam hujus voluptatis laqueos evaserunt: exultant omnes in propriis mansionibus. Dispar est gloria singulorum, sed communis est lætitia omnium.

5. Plena & perfecta ibi regnat charitas, quia Deus est ibi omnia in omnibus, quem sine fine vident, & semper videndo in ejus amore ardent, amant & laudant, laudant & amant. Omne opus eorum laus Dei, sine fine, sine defectione, sine labore. Fœlix ego & vere in perpetuum fœlix, si post resolutionem hujus corpusculi, audire meruero illa cantica coelestis melodix, quæ cantantur ad laudem Regis æterni, ab illis supernæ patriæ civibus, beatorumque spirituum agminibus. Fortunatus ego, nimiumque beatus, si & ego ipse meruero cantare ea, & assistere regi meo, Deo meo, & duci meo: & cernere eum in gloria sua, sicut ipse polliceri dignatus est, dicens: Pater, volo ut quos dedisti mihi sint mecum, ut videant claritatem meam, quam habui apud te ante constitutionem mundi. Et alibi: Qui mihi ministrat, me sequatur; & ubi sum ego, illic & minister meus erit. Et iterum:
Qui

Quī diligit me, diligitur à Patre meo : & ego diligam eum , & manifestabo ei me ipsum.

C A P V T XXVI.

Hymnus de gloria Paradisi Petri Damiani Cardinalis Ostiensis, ex dictis B. Aug.

1. **A**D perennis vitæ fontem mens siti-
vit arida.

Claustra carnis præsto frangi clausa quarit
anima.

Gliscit, ambit, eluctatur exul frui patria,
Dum pressuris ac ærumnis se gemit obno-
xiam.

Quam amisit, cum deliquit, contemplatur
gloriam.

Præsens malum auget boni perditæ me-
moriæ.

2. Nam quis promat summæ pacis quanta
sit lætitia ?

Vbi vivis margaritis surgunt ædificia :

Auro celsa micant tecta, radiant triclinia.

Solis gemmis preciosis hæc structura ne-
ctitur.

Auro mundo tanquam vitro urbis via ster-
nitur.

Abest limus, deest firmus, lues nulla cer-
nitur.

Hyems horrens, æstas torrens, illic nun-
quam saviunt.

Flos perpetuus rosarum, ver agit perpe-
tuum.

3. Candent lilia, rubescit crocus, sudat
balsamum.

Virent prata, vernant fata, rivi mellis in-
 fluunt.
 Pigmentorum spirat odor, liquor & aro-
 matum.
 Pendent poma floridorum non lapsura ne-
 morum.
 Non alternat Luna vices, Sol vel cursus
 siderum.
 Agnus est foelicis urbis lumen inocciduum.
 Nox & tempus desunt ei, diem fert conti-
 nuum.
 Nam & sancti quique velut Sol præclarus
 rutilant.
 4. Post triumphum coronati mutuo con-
 jubilant.
 Et prostrati pugnas hostis jam securi nume-
 rant:
 Omni labe defœcati, carnis bella ne-
 sciunt.
 Caro facta spiritalis, & mens, unum sen-
 tiunt.
 Pace multa perfruentes, scandalo non per-
 ferunt.
 Mutabilibus exuti repetunt originem.
 Et præsentem veritatis contemplantur spe-
 ciem.
 5. Hinc vitalem vivi fontis hauriunt dulce-
 dinem.
 Inde statum semper iidem exeuntes ca-
 piunt.
 Clari, vividi, jucundi, nullis patent casibus.
 Absunt morbi semper sanis, senectus juveni-
 bus.

Hinc

Hinc perenne tenent esse ; nam transire
transiit.

Inde virent , vigent , florent , corruptela
corrui.

Immortalitatis vigor , mortis jus absor-
buit.

Qui scientem cuncta sciunt , qui nescire ne-
queunt.

Nam & pectoris arcana penetrant alteru-
trum.

6. Vnum volunt , unum nolunt , unitas est
mentium :

Licer cuique sit diversum pro labore meri-
tum.

Charitas hæc suum facit , quod dum amat
alterum.

Proprium sic singulorum commune fit om-
nium.

Vbi corpus , illic jure congregantur A-
quila.

Quo cum Angelis & sanctæ recreentur
anima.

Vno pane vivunt cives utriusque patriæ.

Avidi , & semper pleni , quod habent desi-
derant.

Non satietas fastidit , neque fames cruciat.

Inhiantes semper edunt , & edentes in-
hiant.

7. Novas semper harmonias vox meloda
concrepat.

Et in jubilum prolata mulcent aures or-
gana.

Digna per quem sunt victores Regi dant præ-
conia.

Fœlix cali quæ præsentem Regem cernit
 anima,
 Et sub sede spectat alta orbis volvi machi-
 nam:
 Solem, Lunam, & globosa cum planetis
 sydera.
 Christe, palma bellatorum, hoc in muni-
 cipium
 Introduc me post solutum militare cingu-
 lum;
 Fac consortem donativi beatorum civium.
 Proba vires inexhausto laboranti prælio:
 Ut quietem post præcinctum debeas eme-
 rito,
 Teque merear potiri sine fine præmio,
 Amen.

CAPVT XXVII.

*Laus continua, quam facit anima, ex contem-
 platione superna divinitatis.*

I. **B**enedic anima mea Domino, & omnia
 quæ intra me sunt, nomini sancto
 ejus. Benedic anima mea Domino, & noli
 oblivisci omnes retributiones ejus. Benedi-
 cite Domino omnia opera ejus, in omni
 loco dominationis ejus: benedic anima mea
 Domino. Laudemus Deum, quem laudant
 Angeli, adorant Dominationes, tremunt
 Potestates: cui Cherubim & Seraphim in-
 cessabili voce proclamant: Sanctus, San-
 ctus, Sanctus. Iungamus voces nostras
 vocibus Angelorum sanctorum, & com-
 munem Dominum laudemus pro modulo
 nostro.

2. Illi

2. Illi enim laudant Dominum purissime & incessanter: qui semper inhærent contemplationi divinæ, non per speculum & in ænigmate, sed facie ad faciem. Sed quis dicere vel cogitare sufficiat, qualis sit in conspectu Domini Dei omnipotentis illa beatorum spirituum cælestiumque virtutum innumera- bilis multitudo? Quæ sit in eis sine fine fe- stivitas visionis Dei? Quæ lætitia sine defe- ctu? Quis amoris ardor non crucians, sed de- lectans? Quod sit in eis desiderium visionis Dei cum satietate, & satietas cum desiderio: in quibus nec desiderium pœnam generat, nec satietas fastidium parit? Quomodo in- hærendo summæ beatitudini sint beati? Quomodo conjuncti vero lumini, facti lux sunt? Quomodo semper aspicientes incom- mutabilem Trinitatem, mutati sunt in in- commutabilitatem?

3. Sed quando illam Angelicæ dignitatis celsitudinem comprehendere poterimus, quando nec ipsius animæ nostræ naturam investigare valemus? Qualis est ista, quæ carnem vivificare potest, se autem in sanctis cogitationibus, ut volet, constringere non potest? Qualis est ista, tam fortis, tam infir- ma, tam parva, tam magna, quæ rimatur se- creta Dei, & cœlestia contemplatur: atque humanis commodis multarum artium peri- tiam perspicaci ingenio adinvenisse proba- tur? qualis ergo est ista, quæ tam multa de cæteris novit, & se, qualiter facta sit, prorsus ignorat? Licet enim nonnulla am- bigua, à quibusdam super ejus origine pro- ferantur,

ferantur,

ferantur, invenimus tamen eam esse quendam intellectualem spiritum, per creatoris potentiam factum, immortaliter juxta modum suum viventem; mortale corpus, quod sustinet, vivificantem, mutabilitati subiectum, oblivioni deditum: quem timor saepe afficit, latitia extollit. O res mira, omnique stupore dignissima! De Deo quidem creatore omnium, qui est incomprehensibilis & ineffabilis, excelsa & mirabilis nimis, omniremotam ambiguitate legimus, loquimur, & scribimus. De Angelis autem & animalibus quidquid dicimus, non tam evidenter approbare possumus. Sed transeat ab his animus, & transcendat omne quod creatum est; currat, & ascendat, & volitet, & pertranseat; & in eum, qui creavit omnia, quantum potest oculos fidei dirigat. Faciam ergo gradus ascensionis in corde meo, & per ipsos ascendam ad animam meam, & per ipsam & mentem meam ascendam ad Dominum meum, qui capiti meo desuper manet.

5. Quidquid visibiliter cernitur, quidquid spiritualiter imaginatur forti manu, ab intuitu cordis & mentis procul removeatur. Solus intellectus purus & simplex incedens, rapido volatu ad ipsum perveniat conditorem Angelorum, & animarum, & omnium rerum. Mens illa beata, quæ ima deserit, summa petit: quæ ponit in arduis sedem habitationis suæ, & de summis rupibus contemplatur Solem justitiæ, Aquilinis obtutibus. Nihil enim tam pulchrum atque
jucun-

iacundum, quam Iesum solum mentis intuitu, & cordis aviditate, contemplari Deum, & miro modo invisibiliter cernere invisibilem; sicque aliam, non istam gustare dulcedinem; & inspicere aliam, non istam lucem. Lux enim ista, quæ loco clauditur, tempore finitur, noctium interruptione variatur: & quam communem cum vermibus & pecoribus habemus, in comparatione illius summæ lucis non est lux dicenda, sed nox.

C A P V T XXVIII.

Quid sit quodammodo Deum cernere & tenere, & qualiter sit de Deo sentiendum.

1. **Q** Vanquam autem illa summa & incommutabilis essentia, lux vera, lux indeficiens, lux angelorum, à nemine conspici valeat in hac vita, quod solum præmium Sanctis reservatur in cœlesti gloria: illud tamen credere, & intelligere, & sentire, & ardentè inhiare, quodammodo illum cernere est atque tenere. Sonet itaque vox super Angelos, & homo intenta mente contempletur Deum, verbis, quibus potest, suas illi dicat laudes. Iustum namque est, ut creatura suum laudet creatorem. Ipse enim ad laudandum se nos creavit, qui nostris non indiget laudibus.

2. Est autem virtus incomprehensibilis, nullius indigens, ipse sibi sufficiens: Magnus Dominus Deus noster & magna virtus ejus, & sapientiæ ejus non est numerus. Magnus Dominus Deus noster, & laudabilis

laudabilis valde. Hunc itaque mens diligat, lingua canat, manus scribat; atque in his sanctis studiis, fidelis animus se totum exerceat. Hujus videlicet caelestis rhetorici suavissimis dapibus, vir desideriorum & coelestium contemplator assidue reficiatur; ut hoc coelesti pabulo saginatus, clamet clamore magno, clamet totis medullis cordis, clamet in júbilo, & ardentissimo mentis desiderio dicat.

CAPVT XXIX.

Oratio explicans plurimas Dei proprietates.

1. **O** Summe, optime, omnipotentissime, misericordissime, justissime, secretissime, praesentissime, pulcherrime & fortissime, stabilis & incomprehensibilis: invisibilis, omnia videns, immutabilis, omnia mutans; immortalis, inlocalis, interminus, incircumscriptus, nusquam finitus; inestimabilis, ineffabilis, inscrutabilis, immotus, omnia movens, non investigabilis, indicibilis, metuendus atque terribilis, honorandus atque timendus, venerandus atque reverendus; nunquam novus, nunquam vetus, innovans omnia, & in vetustatem perducens superbos, & nesciunt.

2. Semper agens, semper quietus, colligens, & non egens; omnia portans sine onere, omnia implens sine inclusione; omnia creans, protegens, nutriens, & proficiens; quærens, cum nihil desit tibi; amans nec æstuans, zelans & securus es. Pœnitet te, & non doles; irasceris, & tranquillus es;

opera

opera mutas, sed non consilium; recipis, quod non invenis & numquam amisisti; nunquam inops, & gaudes lucris; nunquam avarus, & usuras exigis; supererogatur tibi ut debeas.

3. Et quis habet quicquam non tuum? Reddis debita, nulli debens: donas debita, nihil perdens. Qui solus vivificas omnia; qui creasti omnia, qui ubique es & ubique totus, qui sentiri potes, videri non potes: qui nusquam dees, & tamen ab iniquorum cogitationibus longe es. Qui nec tibi dees, ubi longe es: quia ubi non es per gratiam, ades per vindictam. Qui omnia tangis, nec tamen omnia tangis aequaliter. Quaedam enim tangis ut sint, non tamen ut vivant, sentiant, & discernant. Quaedam vero tangis ut sint & vivant, non tamen ut sentiant & discernant. Quaedam vero tangis ut sint, vivant & sentiant, non tamen ut discernant. Quaedam vero tangis ut sint, vivant, sentiant, & discernant. Et cum tibi metipsum nunquam dissimilis sis, dissimiliter tamen tangis dissimilia: qui ubique semper praesens es, & inveniri vix potes.

4. Quem stantem insequimur, & apprehendere non valemus. Qui tenes omnia, imples omnia, circumplecteris omnia, superexcedis omnia, sustines omnia. Neque ex alia parte sustines, atque ex alia parte superaris: neque ex alia parte imples, & ex alia circumplecteris: sed circumplectendo imples, & implendo circumplecteris, sustinendo superexcedis, & superexcedendo sustines.

sustines. Qui doces corda fidelium sine strepitu verborum. Qui attingis à fine usque ad finem fortiter, & disponis omnia suaviter. Qui locis non distenderis, nec temporalibus variaris. Neque habes accessus & recessus, sed habitas lucem inaccessibilem, quam nullus hominum vidit, nec videre potest. In te manens quietus, ubique circumis totum, ubique prorsus totus. Non enim scindi vel dividi poteris; quia vere unus es: nec in partes efficeris; quia totus totum tenes, totum implet, totum illustras & possides.

5. Hujus videlicet mysterii immensam profunditatem, mens humana concipere non potest, nec oratoria lingua enarrare, neque diffusi sermones, nec bibliothecarum volumina queunt explicare. Si totum mundum libri repleant, tua scientia inenarrabilis explicari non potest: quoniam vere indicibilis es, nullo modo scribi potes, neque concludi, qui es fons lucis divinæ & Sol claritatis æternæ. Magnus enim es sine quantitate, & ideo immensus: bonus es sine qualitate, & ideo vere & summe bonus: & nemo bonus, nisi tu solus, cujus voluntas est opus, cujus velle posse est.

6. Qui omnia de nihilo creasti, quæ sola voluntate tua fecisti. Qui omnem creaturam tuam absque indigentia aliqua possides, & sine labore gubernas; & absque radio regis, & nihil est quod perturbet ordinem imperii tui, vel in summis, vel in imis. Qui in omnibus locis sine loco habetis: & omnia continet sine ambitu; & ubique es
 præsens

præfens sine situ & motu. Qui nec mali auctor es: quodque facere non potes, qui nihil non potes: neque unquam te aliquid fecisse poenituit: nec ullius commotionis animi tui tempestate turbaris, nec totius terræ pericula damnum tuum est. Nulla flagitia vel scelera probas aut imperas.

7. Nunquam mentiris, quia æterna veritas es. Cujus unius bonitate facti sumus, & justitia pœnas luimus, & clementia liberamur. Nam nihil cæleste, nihil igneum, nihil terrenum, nihilque quod corporis sensus attingat, pro te colendum est: qui vere es, quod es, & non mutaris. Cui maxime convenit illud quod Græci dicunt, *ὄν*, Latini Ens: quod semper idem ipse es, & anni tui non deficient. Hæc & alia multa docuit me sancta mater Ecclesia, cujus factus sum membrum per gratiam tuam. Docuit me sane, te solum, & unum, & verum Deum, non esse corporeum & passibilem. Nihilque de substantia tua vel natura, ullo modo esse violabile, aut commutabile, aut compositum vel factum. Et ideo certum est, corporeis oculis te non posse sentiri: sed nec ab ullo mortalium in propria essentia aliquando potuisse videri. Hinc etenim patenter datur intelligi, quod unde Angeli te intuentur, inde & nos post hanc vitam te videbimus. Sed nec ipsi profecto te videre possunt sicuti es: nulli denique alii tota, nisi tibi soli nota est omnipotens Trinitas.

CAPVT XXX.

De pluralitate personarum & unitate in Deo.

1. **T**V vero unitas es divinitatis, personarum pluralitate multiplex, numerabiliter es innumerabilis: ac idcirco mensurabiliter immensurabilis, & ponderabiliter imponderabilis. Non enim summæ bonitatis, quæ tu ipse es, profitemur originem: ex qua omnia, per quam omnia, in qua omnia: sed ejus participatione dicimus omnia bona. Nam tua divina essentia semper caruit ac caret materia: licet non careat forma, forma scilicet informata, forma formarum, forma formosissima, quam dum imprimis quasi sigillum rebus singulis, eas sine tui augmenti aut tui detrimenti mutabilitate, procul dubio à te facis differri. Quidquid tamen in natura creatum est, creatura tua est.

2. O una Trinitas, & trina unitas Deus, cujus omnipotentia omnia possidet, & regit, & implet quæ creavit. Nec ideo te implere omnia dicimus ut te contineant, sed ut ipsa potius à te contineantur; nec particulatim imples omnia: nec ullatenus ita putandum est, ut unaquæque creatura pro magnitudine portionis suæ capiat te, id est, maxima majus, & minima minus, dum sis potius ipse in omnibus sive in te omnia. Cujus omnipotentia concludit universa; nec evadendi potentiam tuam quis aditum invenire poterit. Qui enim te non habet placatum, nequam evadet iratum. Sicut scriptum est: Neque

que ab Oriente, neque ab Occidente, neque à desertis montibus; quoniam Deus iudex est. Et alibi: Quo ibo à spiritu tuo, & quo à facie tua fugiam?

3. Immensitas divinæ magnitudinis tuæ ista est; ut intelligamus te intra omnia, sed non inclusum: extra omnia, sed non exclusum. Et ideo interior es, ut omnia contineas: & ideo exterior es, ut incircumscriptæ magnitudinis tuæ immensitate omnia concludas. Per id ergo quod interior es, ostenderis esse creator: per id vero quod exterior es, gubernator omnium demonstraris. Ac ne omnia quæ creata sunt sine te essent, interior es; exterior vero, ut omnia includantur à te, non locali magnitudine, sed potentiali præsentia; qui ubique præsens es, & omnia tibi præsentia, quamvis quidam hæc intelligant, quidam vero non intelligant.

4. Inseparabilis ergo naturæ tuæ unitas, separabiles non potest habere personas: quia sicut es Trinitas in unitate, & unitas in Trinitate, sic separationem non potes habere personarum. Nominantur quidem illæ personæ aliquando singulæ, sed ita te voluisti Deus Trinitas inseparabilem ostendere in personis, ut nullum tibi nomen sit in qualibet persona, quod non ad aliam secundum relationis regulam referatur. Sicut Pater ad Filium, & Filius ad Patrem, sic Spiritus sanctus ad Patrem & Filium verissime refertur. Ea vero nomina, quæ substantiam, vel personam, vel potentiam, vel essentiam tuam significant, vel quidquid proprie

dicitur Deus, omnibus personis æqualiter conveniunt: ut Deus magnus, omnipotens, æternus, & omnia quæ naturaliter de te Deo dicuntur. Non est ergo aliquod naturæ nomen, quod sic tibi Deo Patri convenire valeat; ut, aut Filio, aut Spiritui sancto convenire nequeat. Dicimus te Patrem naturaliter esse Deum, sed naturaliter est & Filius Deus, naturaliter est & Spiritus sanctus Deus: non tamen tres Dii, sed unus naturaliter Deus, Pater, & Filius, & Spiritus sanctus.

5. Idcirco inseparabilis es, sancta Trinitas Deus, in personis sensu intelligenda: quamvis voce separabilia habeas nomina: quia pluralem numerum in naturæ nominibus nullatenus recipis. In hoc enim ostenditur, personas non posse dividi in sancta Trinitate, quæ unus Deus verus est: quia cuilibet personæ nomen semper ad alteram respicit personam. Si Patrem dico, Filium ostendo: si Filium nomino, Patrem prædico: si Spiritum sanctum appello, alicujus esse Spiritum necesse est intelligi, scilicet Patris & Filii. Hæc est enim fides vera, veniens de sana doctrina: Hæc certe est fides Catholica & orthodoxa, quam me docuit Deus in sinu matris Ecclesiæ, gratia sua.

C A P V T XXXI.

Oratio ad sanctam Trinitatem.

1. **I**Nvocat itaque, Domine, te fides mea
quam dedisti mihi propter bonitatem
tuam

tuam ad saluationem mei. Fidelis autem anima ex fide vivit: tenet in spe, quod videbit in re. Invocat te Deus meus casta conscientia mea, & suavis amor fidei mea, quam, excussis ignorantiae tenebris, ad veritatis intelligentiam perduxisti: & quam à stulta saeculi amaritudine eruisti, atque adhibita tuae dulcedinis charitate, jucundam mihi & mellifluam reddidisti. Invocat te, beata Trinitas, vox clara & sincerus amor fidei mea; quam ab ipsis enutrens cunabulis, illuminasti semper per illustrationem gratiae tuae; & quam adaugens confirmasti in me, per documenta matris Ecclesiae. Te invoco, beata & benedicta & gloriosa una Trinitas: Pater, & Filius, & Spiritus sanctus: Deus Dominus, paracletus, charitas, gratia, communicatio.

2. Genitor, genitus, regenerans, verum lumen ex lumine vero, vera illuminatio. Fons, flumen, irrigatio. Ab uno omnia, per unum omnia, in uno omnia. A quo, per quem, in quo omnia. Vivens vita, vita à vivente, viventium vivificator. Unus à se, unus ab uno, unus ab ambobus. $\omega\upsilon$ à se, $\omega\upsilon$ ab altero, $\omega\upsilon$ ab utroque. Veritas Pater, veritas Filius, veritas Spiritus sanctus. Vna ergo (Pater, logos, paracletusque) essentia, una virtus, una bonitas, una beatitudo: à quo, per quem, & in quo beata sunt omnia, quaecunque beata sunt.

CAPVT XXXII.

Quod Deus vera & summa vita est.

I. **D**Eus, vera & summa vita, à quo, per quem, & in quo vivunt omnia quaecunque vere & beate vivunt. Deus bonum & pulchrum; à quo, per quem, & in quo bona & pulchra sunt omnia, quaecunque bona & pulchra sunt. Deus, cuius nos fides excitat, spes erigit, charitas jungit. Deus, qui peti te jubes, & inveniri te facis, & pulsanti aperis. Deus, à quo averti, cadere est: ad quem converti, surgere est: in quo manere, consistere est. Deus, quem nemo amittit, nisi deceptus; nemo quærit, nisi admonitus; nemo invenit, nisi purgatus. Deus, quem nosse, vivere est; cui servire, regnare est; quem laudare, salus & gaudium animæ est. Te labiis & corde, omnique qua valeo, virtute laudo, benedico atque adoro, tuæque clementiæ & bonitati, pro universis beneficiis tuis, gratias refero, & hymnum gloriæ tuæ cano: Sanctus, Sanctus, Sanctus.

2. Te invoco, ô beata Trinitas, ut venias in me, & templum me facias dignum gloriæ tuæ. Rogo patrem per Filium: rogo Filium per Patrem: rogo Spiritum sanctum per Patrem & Filium ut omnia vitia elongentur à me, & omnes sanctæ virtutes plantentur in me. Deus immense, à quo omnia, per quem omnia, in quo omnia facta sunt, visibilia & invisibilia: qui opera tua extra circumdas, & intra replet: supra regis, & infra fers: custodi me opus manuum tuarum in te sperantem,

rantem, & in tua solummodo misericordia confidentem. Custodi me, quæso, hic & ubique, nunc & semper, intus & foris, ante & retro, supra & infra, circumcirca; ita ut in me nullus pateat locus insidiis inimicorum.

3. Tu es Deus omnipotens, custos & protector omnium in te sperantium: sine quo nemo est tutus, nemo de periculis liberatus. Tu es Deus, & non est alius Deus præter te, neque in cælo sursum, neque in terra deorsum: qui facis magnalia, & mirabilia, & inscrutabilia, quorum non est numerus. Te decet laus, te decet honor, te decet hymnus. Tibi omnes Angeli, tibi cæli & universæ potestates hymnos dicunt, & laudes indefinenter concinunt: utpote Creatori creaturæ; Domino servi, Regi milites: Te sanctam & individuum Trinitatem omnis creatura magnificat, omnis spiritus laudat.

CAPV T XXXIIL.

Laus Angelorum & hominum.

1. **T**ibi sancti & humiles corde, tibi spiritus & animæ justorum, tibi omnes superni cives, & cuncti beatorum spirituum ordines, gloriam & honorem suppliciter adorantes concinunt sine fine. Laudant te, Domine, illi superni cives magnifice & honorabiliter. Laudat te homo, magna portio creaturæ tuæ. Sed & ego peccator homuncio, desiderio magno cupio te laudare, amare te opto amore præcipuo. Deus meus, vita mea, fortitudo mea, & laudatio mea, dignare

me laudare te. Da mihi lumen in corde, verbum in ore; ut cor meum meditetur gloriam tuam, & lingua mea tota die cantet laudes tuas.

2. Sed quia non est pulchra laus in ore peccatoris, & quia vir pollutis labiis ego sum: munda, obsecro, cor meum ab omni inquinamento: sanctifica me, sanctificator omnipotens, interius & exterius: & fac me dignum laudibus tuis. Suscipe benigne & acceptabiliter de manu cordis, & de mentis amore, suscipe sacrificium labiorum meorum, fiatque acceptabile in conspectu tuo, & ascendat ad te in odorem suavitatis. Memoria tua sancta, & dulcedo tua beatissima, possideat totam animam meam, atque in invisibilium amorem rapiat eam. Transeat de visibilibus ad invisibilia, de terrenis ad coelestia, de temporalibus ad aeterna: transeat & videat visionem mirabilem.

3. O aeterna Veritas & vera charitas, & chara Aeternitas, tu es Deus meus, ad te suspiro nocte ac die; tibi inhio, tibi intendo, ad te pervenire desidero. Qui novit te, novit veritatem, novit aeternitatem. Tu veritas super omnia praesides, quem videbimus sicuti es, cum pertransierit haec vita caeca & mortalis; in qua dicitur nobis, ubi est Deus tuus? Et ego dico: Deus meus ubi es? Respiro in te paululum, cum effundo super te animam meam in voce exultationis, & confessionis soni epulantis, & festivitatem celebrantis, & adhuc tristis est, quia relabitur, & fit abyssus: vel quin potius,
sentit

sentit se adhuc esse abyssum. Dicit ei fides mea, quam accendisti in nocte ante pedes meos.

4. Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? Spera in Deo: lucerna pedibus meis verbum ejus. Spera & persevera, donec pertranseat nox, mater iniquorum; donec pertranseat ira Dei, (cujus fuimus aliquando filii, fuimus enim aliquando tenebræ) donec pertranseat iste impetus aquarum: residua adhuc trahimus in corpore propter peccatum mortuo, donec aspiret dies, & inclinentur umbra. Spera in Domino, mane astabo, & contemplabor, semperque confitebor ei. Mane astabo, & videbo salutare vultus mei Deum meum, qui vivificabit mortalia corpora nostra, propter inhabitantem spiritum ejus in nobis, ut jam simus lux, dum adhuc spe salvi facti sumus, & filii lucis & filii diei, non noctis neque tenebrarum. Fuimus enim aliquando tenebræ, nunc autem lux in te Deus noster, & tamen adhuc per fidem, necdum per speciem. Spes enim quæ videtur, non est spes.

5. Laudant te Domine illi populi Angelorum tuorum immortales, & glorificant nomen tuum cælestes virtutes; quæ non habent opus legere hanc scripturam nostram, & cognoscere te sanctam & individuum Trinitatem. Vident enim faciem tuam semper, & ibi legunt sine syllabis temporum, quid velit aterna voluntas tua: legunt, eligunt & diligunt, semperque legunt, & nunquam

præterit id quod legunt. Eligendo & diligendo legunt ipsam immutabilitatem consilii tui, & non claudetur codex eorum, nec plicabitur liber eorum, quoniam tu ipse illis hoc es, & eris in æternum. O beata nimium illa cœlorum virtutes, quæ laudare possunt te sancte & purissime, cum nimia dulcedine & ineffabili exultatione. Inde laudant unde gaudent, quia semper vident unde gaudere valeant & laudare.

6. Nos vero mole carnis pressi, & procul à vultu tuo in hac peregrinatione positi, atque per mundanas varietates distenti, te digne laudare nequimus: laudamus tamen per fidem, non per speciem: illi vero Angelici spiritus per speciem non per fidem. Hoc enim caro facit, ut multo aliter laudemus quam illi. Sed licet diversis modis laudes dicamus, tu unus es Deus creator omnium, cui sacrificium laudis in cœlo & in terra offertur, perventuri tamen sumus misericordia tua ad eorum consortium, cum quibus te semper videbimus, & sine fine laudabimus. Tribue Domine, ut donec in hoc fragili corpore positus sum, laudet te cor meum, laudet te lingua mea, & omnia ossa mea dicant: Domine, quis similis tui?

7. Tu es Deus omnipotens, quem trinum in personis, & unum in substantia Deitatis, colimus & adoramus, Patrem ingenitum, Filium de Patre unigenitum, Spiritum sanctum de utroque procedentem, & in utroque permanentem, sanctam & individuan Trinitatem, unum Deum omnipotentem.

Qui

Qui cum non essemus, potenter fecisti nos
& cum perditii fuisset culpa nostra, pietate
& bonitate tua mirabiliter recuperasti nos;
Ne finas nos esse ingratos, obsecro, tantis
beneficiis, & indignos tam multis misera-
tionibus: te deprecor, supplico & rogo, auge
fidem, auge spem, auge charitatem.

8. Fac nos per ipsam gratiam tuam sem-
per in fide stabiles, & in opere efficaces: ut
per fidem rectam & condigna fidei opera, ad
vitam te miserante perveniamus æternam:
ut ibi videntes gloriam tuam sicuti est, ado-
remus Majestatem tuam, & dicamus pariter,
quos dignos feceris videre gloriam tuam:
Gloria Patri, qui creavit nos: Gloria Filio,
qui redemit nos: Gloria Spiritui sancto, qui
sanctificavit nos: Gloria summæ & indivi-
duæ Trinitati, cujus opera inseparabilia sunt,
cujus imperium sine fine manet. Te decet
laus, te decet hymnus, tibi debetur omnis
honor, tibi benedictio & claritas, tibi gra-
tiarum actio, tibi honor, virtus & fortitudo,
Deo nostro in sæcula sæculorum, Amen.

C A P V T X X X I V.

*Hic conqueritur homo, quod non compungitur in
contemplatione, ex quo Angeli quoque
tremunt Deum videntes.*

1. **I**gnosce Domine, ignosce pie, ignosce
& miserere; parce & ignorantia mea,
& multæ imperfectioni meæ. Noli me tan-
quam temerarium reprobare, quod audeam
servus, utinam vel bonus, & non etiam in-
utilis & malus: & ideo valde malus, quia te
omni-

omnipotentem Deum nostrum terribilem & nimis metuendum, sine cordis contritione & lachrymarum fonte, sine reverentia debita & tremore, laudo, benedico, atque adoro. Si enim Angeli te adorantes & laudantes tremunt, mira exultatione repleti: ego peccator, dum tibi assisto, laudes dico, sacrificium offero; cur non corde paveo, vultu palleo, labiis tremo, toto corpore inhorresco; sicque obortis lachrymis, coram te indefinenter lugeo? Volo, sed non valeo, quia nequeo quod desidero. Hinc enim mecum vehementer admiror, dum te nimis terribilem oculis fidei cerno: Sed quis hoc, sine ope gratiæ tuæ? Univerſa enim ſalus noſtra, magna miſericordia tua.

2. Miſerum me, quomodo ſic inſenſata facta eſt anima mea: ut non terreatur terrore nimio, dum ſtat ante Deum, & ſuas illi laudes decantat? Miſerum me, quomodo ſic induruit cor meum; ut oculi mei indefinenter non producant flumina lachrymarum, dum conſervus ſermocinatur coram Domino ſuo, homo cum Deo, creatura cum creatore, qui factus eſt ex limo, cum eo qui omnia fecit ex nihilo? Ecce Domine, pone me ante te, & quid in ſecretis de me ſentio, fraternis auribus non taceo. Tu dives in miſericordia, & largus in præmiis, da mihi de bonis tuis, ut ex eis ſerviam tibi. Non enim aliunde poſſumus ſervire, neque tibi placere, niſi de tuo munere.

3. Conſige, quaſo, timore tuo carnes, latetur cor meum, ut timeat nomen tuum.

Vti-

Vtinam sic te timeret peccatrix anima mea, quomodo ille vir sanctus, qui dixit: Semper enim quasi tumentes super me fluctus timui Deum. Dator enim bonorum Deus, da mihi inter laudes tuas fontem lachrymarum, simul cum cordis puritate, & mentis jubilatione, ut perfecte te diligens & digne te laudans, ipso cordis palato sentiam, gustem & sapiam, quam dulcis & suavis es, Domine, sicut scriptum est: Gustate & videte quoniam suavis est Dominus. Beatus vir, qui sperat in eo: beatus populus, qui scit jubilationem: beatus vir, cujus est auxilium abs te, ascensiones in corde suo disposuit in valle lachrymarum, in loco quem posuit. Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Beati qui habitant in domo tua, Domine, in sæcula sæculorum laudabunt te.

CAPVT XXXV.

Oratio multum movens ad devotionem & divinum amorem.

I. **I**esu nostra redemptio, amor & desiderium, Deus de Deo; adesto mihi famulo tuo. Te invoco, ad te clamo clamore magno, in toto corde meo. Te invoco in animam meam: intra in eam, & coapta eam tibi, ut possideas eam sine ruga, & sine macula. Mundissimo namque Domino, munda debetur habitatio. Sanctifica ergo me vas tuum, quod fecisti; de malitia evacua, imple de gratia, & plenum conserva; ita ut dignum habitationis tuæ efficiat templum hic & in

& in perpetuum. Dulcissime, benignissime, amantissime, charissime, potentissime, desideratissime, preciosissime, amabilissime, pulcherrime; tu melle dulcior, lacte & nive candidior, nectare suavior, gemmis & auro preciosior, cunctisque terrarum divitiis & honoribus mihi charior.

2. Quid dico, Deus meus, una spes mea, tam grandis misericordia tua? Quid dico dulcedo foelix & secura? Quid dico, dum talia dico? Dico, quod valeo, sed non dico, quod debeo. Utinam possem talia dicere, qualia illi hymnidici Angelorum chori. O quam libenter me in tuis laudibus totum effunderem! O quam devotissime illa coelestis melodiarum cantica ad laudem & gloriam nominis tui in medio Ecclesiarum infatigabilis perorarem! Sed quia talia non possum, nunquid tacebo? Vae tacentibus de te, qui ora mutorum resolvis, & linguas infantium facis disertas. Vae tacentibus de te, quoniam ipsi loquaces muti sunt, cum non tuas laudes dicunt.

3. Quis digne te laudare potest, o ineffabilis virtus, & sapientia Patris! Et quoniam nulla invenio verba, quibus te sufficienter valeam explicare cunctipotens & omniscium Verbum, dicam interim, quod valeo, donec jubeas me venire ad te, ubi possum dicere quod te decet, & me oportet. Et ideo suppliciter rogo, ut non respicias tantum ad id quod modo dico, sed ad id quod dicere opto. Cupio enim desiderio magno de te eloqui, quod oportet & decet: quia te decet laus,

te decet hymnus, tibi que debetur omnis honor. Scis ergo occultorum cognitor Deus, quoniam cœlo, terra, & omnibus quæ in ea sunt, tu mihi acceptior, tu mihi amabilior es. Diligo enim te super cælum & terram, & cætera omnia quæ in eis sunt; immo amore nominis tui, quæ transitoria sunt, procul dubio amanda non sunt. Amo te Deus meus amore magno, magisque te amare cupio.

4. Da mihi ut amem te semper, quantum volo, & quantum debeo, ut tu solus sis tota intentio mea, & omnis meditatio mea. Te mediter per dies sine cessatione, te sentiam per soporem, in nocte te alloquatur spiritus meus, tecum fabuletur mens mea. Lumine sanctæ visionis tuæ illustretur cor meum, ut te rectore, te duce ambulem de virtute in virtutem, tandemque videam te Deum deorum in Sion, nunc quidem per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem, ubi cognoscam te sicut & cognitus sum. Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Beati qui habitant in domo tua, Domine; in sæcula sæculorum laudabunt te. Rogo itaque te, Domine, per omnes miserationes tuas, quibus de morte æterna liberati sumus, mollifica cor meum durum & lapideum, saxeam & ferream, tuâ sacratissima & potenti unctiōe, & fac me per ignem compunctiōis coram te omni hora hostiam vivam fieri.

5. Fac me in tuo conspectu cor contritum & humiliatum semper habere, cum lachrymarum abundantia. Fac me ex toto desiderio

rio

rio huic mundo funditus extingui, & transientium rerum oblivisci, præ magnitudine timoris & amoris tui, usque adeo, ut de temporalibus nec lugeam, nec gaudeam, nec metuam aliquid temporale, nec diligam, nec blandis corrumpar, nec adversis concutiar. Et quia tui valida est ut mors dilectio, absorbeat (quæso) mentem meam ab omnibus quæ sub cælo sunt, ignita & melliflua vis amoris tui; ut tibi soli inhæream solaque tuæ suavitatis memoria pascar.

6. Descendat, Domine, descendat (precor) descendat in cor meum odor tui suavissimus, ingrediatur amor tui mellifluus. Veniat mihi tui saporis mira & inenarrabilis fragrantia, quæ sempiternas in me suscitet concupiscentias; & ex corde meo producat venas salientis aquæ in vitam æternam. Imensus es, Domine, & ideo sine mensura debes amari & laudari ab iis, quos tuo precioso sanguine redemisti. Amator hominum benignissime, clementissime Domine, & æquissime iudex, cui omne iudicium dedit Pater, sapientissimo tuæ æquitatis iudicio discernis hoc rectum & iustum esse, ut filii huius sæculi noctis & tenebrarum, præstantiori desiderio, virtute atque studio, diligant & quærant perituras divitias, & fugitivos honores: quam nos servi tui diligamus te Deum nostrum, per quem facti & redempti sumus.

7. Si enim homo hominem tanta diligit dilectione, ut alter alterum vix patiatu abesse, si sponsa sponso tanto conglutinatur
men-

mentis ardore, ut præ magnitudine amoris nulla perfrui valeat requie, chari sui absentiam non sine mœrore ferens: qua ergo dilectione, quo studio, quo fervore, anima quam desponsasti tibi fide & miserationibus, debet diligere te verum Deum, & pulcherrimum sponsum: qui nos sic amasti & salvasti, qui pro nobis tot, tanta, & talia fecisti? Quanquam autem hæc infima habeant suas delectationes, suosque amores: non tamen tali modo delectant sicut tu Deus noster. In te enim delectatur justus, quia amor tui suavis est & quietus. Nam pectora, quæ possides, dulcedine & suavitate & tranquillitate replet. Et contra, amor seculi & carnis anxius est & perturbatus: animas certe quas ingreditur, quietas esse non patitur; semper enim suspicionibus, & perturbationibus, variisque timoribus sollicitat eas.

8. Tu itaque es delectatio rectorum & merito: quies enim valida est apud te, & imperturbabilis vita. Qui intrat in te, bone Domine, intrat in gaudium Domini sui, & non timebit amplius; sed habebit se optime in optimo loco dicens: Hæc requies mea in sæculum sæculi: hic habitabo, quoniam elegi eam. Et illud: Dominus regit me, & nihil mihi deerit; in loco pascuæ ibi me collocavit. Dulcis Christe, bone Iesu, reple semper (quæso) cor meum inextinguibili dilectione tui, continua recordatione tua, adeo, ut sicut flamma urens, totus ardeam in tui amoris dulcedine; quem & aquæ multæ in me nunquam possint extinguere. Fac me dulcissime

sime Domine amare te ; & desiderio tui deponere pondus omnium carnalium desideriorum , & terrenarum concupiscentiarum gravissimam sarcinam , quæ impugnant & aggravant miseram animam meam ; ut posses te expedite in odore unguentorum tuorum currens , usque ad tuæ pulchritudinis visionem efficaciter satiandus , quantocius te quoque duce merear pervenire.

9. Duo enim amores , alter bonus , alter malus , alter dulcis , alter amarus , non simul in uno capiunt pectore. Et ideo si quis præter te aliud diligit , non est charitas tua Deus in eo. Amor dulcedinis , & dulcedinis amoris : Amor non crucians , sed delectans amor sincere castæque permanens in sæculum sæculi ; amor , qui semper ardes , & nunquam extingueris ; dulcis Christe , bone Iesu , charitas , Deus meus : accende me totum igne tuo amore tui , suavitate & dulcedine tua , jucunditate & exultatione tua , voluptate & concupiscentia tua , quæ sancta est & bona , casta & munda , tranquilla est & secunda : ut totus dulcedine amoris tui plenus , totus flamma charitatis tuæ succensus , diligam te Deum meum ex toto corde meo , totisque medullis præcordiorum meorum , habens te in corde , in ore , & præ oculis meis semper & ubique ; ita ut nullus pateat in me locus adulterinis amoribus.

10. Audi Deus meus , audi lumen oculorum meorum : audi quæ peto , & da quæ petam , ut audias me. Pie & misericordissime Domine , ne efficiaris mihi inexorabilis pro-

propter peccata mea, sed propter bonitatem tuam suscipe preces servi tui: & da mihi effectum petitionis meæ, & desiderii mei; intercedente, & orante, & impetrante gloriosa virgine genitrice tua, Maria Domina mea, cum omnibus Sanctis tuis, Amen.

CAPVT XXXVI.

Oratio devotissima ad laudes habendas.

I. **C**Hriste Domine, verbum Patris, qui venisti in hunc mundum peccatores salvos facere: rogo te per indulgentissima misericordie tuæ viscera, emenda vitam meam, meliora actus, compone mores: tolle de me, quod mihi nocet, & tibi displicet: & da, quod nosti tibi placere, & mihi prodesse. Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine, nisi tu solus? Tu es Deus omnipotens infinitæ pietatis: qui iustificas impios, & vivificas mortuos propter peccatum: qui mutas peccatores, & non sunt. Tolle ergo de me, quidquid tibi displicet in me. Imperfecta enim mea plurima vident oculi tui. Mitte, quaeso, manum pietatis tuæ in me: & tolle de me, quidquid offendit oculos pietatis tuæ in me. Coram te Domine est sanitas & infirmitas mea: illam (precor) ferva, istam sana.

2. Sana me Domine, & salvabor: salvum me fac: & salvus ero: Tu, qui infirma sanas, & sanata conservas: Tu, qui solo nutu tuo restauras diruta & collapsa. Si enim dignaris in agro tuo corde meo serere bonum semen, necesse est, ut manu pietatis tuæ spi-

nas prius evellas vitiorum meorum. Dulcissime, benignissime, amantissime, charissime, desideratissime, amabilissime, pulcherrime; infunde obsecro, multitudinem dulcedinis tuæ & charitatis tuæ, pectori meo; ut nihil terrenum, nihil carnale desiderem vel cogitem: sed te solum amem, te solum habeam in corde & in ore meo. Scribe digito tuo in pectore meo, dulcem memoriam tui melliflui nominis, nulla unquam oblivione delendam. Scribe in tabulis cordis mei voluntatem tuam, & justificationes tuas; ut te immensæ dulcedinis Dominum & præcepta tua semper & ubique habeam præ oculis meis. Succende mentem meam igne illo tuo quem misisti in terram, & Voluisti vehementer accendi, ut sacrificium spiritus contribulati & cordis contriti, obortis lachrymis quotidie offeram tibi.

3. Dulcis Christe, bone Iesu, sicut desidero, sicut tota mente mea peto; da mihi amorem tui sanctum & castum, qui me repleat, teneat, totumque possideat. Et da mihi evidens signum amoris tui, irriguum lachrymarum fontem jugiter emanantem; ut ipsæ quoque lachrymæ, tui in me testentur amorem, ipsæ prodant, ipsæ loquantur, quantum te diligit anima mea: dum præ nimia dulcedine amoris tui, nequit se à lachrymis continere.

4. Reminiscor, pie Domine, illius bonæ mulieris Annæ, quæ ad tabernaculum rogatura pro filio venit: de qua Scriptura refert, quod vultus ejus post lachrymas & preces,
non

non sunt amplius in diversa mutati. Sed memor tantæ virtutis, tantæque constantiæ, dolore torqueor, & verecundia confundor; quia me miserum, nimis deorsum jacere intueor. Si enim ita flevit, & in fletu perseveravit mulier, quæ quærebat filium; quomodo plangere & in planctu persistere debet anima mea, quæ quærit & amat Deum, & ad eum pervenire desiderat? Quomodo gemere ac flere debet talis anima, quæ quærit Deum die ac nocte? quæ præter Christum nihil vult amare? Mirum quippe est, si jam non factæ sunt ei lachrymæ suæ panes die ac nocte. Respice ergo & miserere mei: quia dolores cordis mei multiplicati sunt. Da mihi consolationem tuam cœlestem, & noli spernere peccatricem animam, pro qua mortuus es. Da mihi, quæso, lachrymas ex toto affectu internas, quæ peccatorum meorum possint solvere vincula, & cœlesti jucunditate semper repleant animam meam. Si non cum veris & perfectis Monachis, quorum vestigia nequeo imitari: saltem cum devotis mulieribus, quantulamcunque portionem in regno tuo merear adipisci.

5. Venit mihi quoque in mentem alterius mulieris devotio mira; quæ te in sepulchro jacentem, pro amore quærebat; quæ recedentibus discipulis de sepulchro, non recedebat: quia sedebat ibi tristis, & mœrens, & diu multumque fiebat: & resurgens, multis lachrymis iterum iterumque antra deserti sepulchri vigilantibus oculis explorabat, si forte alicubi te videre posset, quem ferventi

desiderio quærebat. Iam certe semel & iterum ingressa sepulchrum viderat: sed nimium amanti non satis erat: virtus enim boni operis perseverantia est. Et quia præ cæteris dilexit, & diligendo fleuit, & flendo quæsiuit, & quærendo perseveravit: ideo prima omnium te invenire, te videre, & te alloqui meruit.

6. Et non solum hæc, sed etiam ipsis discipulis gloriosæ resurrectionis tuæ prænuntiavit: te præcipiente, & clementer monente: Vade; dic fratribus meis ut vadant in Galilæam; ibi me videbunt. Si ergo ita fleuit, & in fletu perseveravit mulier, quæ viventem cum mortuis quærebat, quæ te manu fidei tangebatur, quomodo plangere & in planctu persistere debet anima, quæ te redemptorem suum jam cælo præsentem & ubique regnantem, corde credit, ore confitetur? Quomodo ergo gemere & flere debet talis anima, quæ te toto corde diligit, teque toto desiderio videre concupiscit? Solum confugium, & unica spes miserorum, qui nunquam sine spe misericordiæ supplicatur.

7. Præsta mihi hanc gratiam propter te, & propter nomen sanctum tuum: ut quoties de te cogito, de te loquor, de te scribo, de te lego, de te confero: quoties tui reminiscor, tibi assisto, laudes, preces & sacrificium offero: toties obortis lachrymis, in conspectu tuo copiose & dulciter fleam; ita ut efficiantur mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte. Tu quidem Rex gloriæ, & omnium virtutum magister, docuisti nos verbo & exemplo
gemere

gemere & flere, dicens: Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Tu flevisi defunctum amicum, & lachrymatus es valde super perituram civitatem.

8. Rogo te bone Iesu per illas preciosissimas lachrymas tuas, & per omnes miserationes tuas, quibus mirabiliter nobis perditis subvenire dignatus es: da mihi gratiam lachrymarum, quam multum desiderat & appetit anima mea: sine dono tuo, non possum habere eam, sed per Spiritum sanctum tuum, qui dura corda peccatorum molliat, & ad fletum compungit. Da mihi gratiam lachrymarum, sicut dedisti patribus nostris, quorum vestigia debeo imitari; ut plangam me in omni vita mea, sicut ipsi se planxerunt nocte ac die. Propter merita & orationes eorum, qui tibi placuerunt & devotissime servierunt: miserere mei miserimi & indigni servi tui: & da mihi gratiam lachrymarum. Da mihi irriguum superius, & irriguum inferius; ut sint mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte, efficiatque in conspectu tuo, Deus meus, per ignem compunctionis, holocaustum pingue & medullatum, mactet totus in ara cordis mei, & tanquam pinguissimum holocaustum assumat tibi in odorem suavitatis.

9. Da mihi, dulcissime, fontem irriguum, fontemque perspicuum, in quo lavetur assidue istud inquinatum holocaustum. Licet enim me totum tibi obtulerim opitulante gratia tua, in multis tamen quotidie offendo propter nimiam fragilitatem meam.

Da ergo mihi gratiam lachrymarum, benedicte & amabilis Deus; præcipue ex multa dulcedine amoris tui, & commemoratione misericordiarum tuarum, præpara hanc mensam famulo tuo in conspectu tuo, & da mihi in potestatem, ut quoties volo, satier ex ea.

10. Tribue pro pietate & bonitate tua, ut iste calix tuus inebrians & præclarus, satiet sitim meam, ut inhiet tibi spiritus meus, & ardeat mens mea in amore tui, oblitus vanitatis & miseræ. Audi Deus meus, audi lumen oculorum meorum; audi quæ peto, & da ut petam quod audias, pie & exorabilis Domine, ne efficiaris mihi inexorabilis propter peccata mea: sed propter bonitatem tuam suscipe preces servi tui, & da mihi effectum petitionis meæ & desiderii mei precibus & meritis gloriosæ Virginis Mariæ Dominiæ meæ, & omnium Sanctorum, Amen.

C A P V T XXXVII.

In ista oratione mens humana copiosus compungitur, si in quiete dicatur.

1. **I**esu Domine, Iesu pie, Iesu bone, qui mori dignatus es propter peccata nostra, & resurrexisti propter justificationem nostri: rogo te per gloriosam resurrectionem tuam, resuscita me de sepulchro vitiorum & peccatorum meorum omnium: & da mihi quotidie partem in resurrectione prima: ut in resurrectione tua merear veraciter percipere portionem. Dulcissime, benignissime, amantissime, charissime, preciosissime, desideratissime, amabilissime, pulcherrime, ascen-

ascendisti in cœlum cum triumpho gloriæ tuæ, & sedes ad dexteram Patris, rex potentissime. Trahe me sursum ad te, ut curram post te in odorem unguentorum tuorum, curram & non deficiam, te trahente, te ducente me currentem. Trahe os sitientis te animæ, in superna fluenta æternæ satietatis, imo trahe me ad te fontem vivum, ut inde pro captu meo bibam unde semper vivam, Deus meus, vita mea.

2. Tu enim dixisti ore tuo sancto & benedicto: Si quis sitit, veniat ad me, & bibat. Fons vitæ, da sitienti animæ semper bibere ex te, ut secundum sanctam & veridicam promissionem tuam, de ventre meo fluant aquæ vivæ. Fons vitæ, reple mentem meam torrente voluptatis tuæ: inebria cor meum sobria ebrietate amoris tui: ut obliviscar quæ vana sunt & terrena, & te solum jugiter habeam in memoria mea, sicut scriptum est: Memor fui Dei, & delectatus sum.

3. Da mihi Spiritum sanctum tuum, quem significabant illæ aquæ, quas sitientibus daturum te promiseras. Da, quæso, toto desiderio & omni studio tendere, quo te ascendisse post resurrectionem die quadragesimo, credimus; ut in præsentem quidem miseria solo tenear corpore; tecum autem sim cogitatione semper & aviditate: ut ibi sit cor meum ubi tu es, thesaurus meus desiderabilis & incomparabilis, multumque amabilis. In hoc enim magno hujus vitæ diluvio, ubi circumstantibus agitamur procellis, & non invenitur fida statio & locus emi-

nentior, ubi pes columbæ valeat aliquatenus requiescere; nusquam tuta pax, nusquam secura quies: ubique bella & lites, ubique hostes: foris pugna, intus timores.

4. Et quia altera pars sumus cœli, altera terræ, corpus quod corrumpitur aggravat animam: Idcirco animus meus, socius & amicus meus fatigatus, de via veniens languet & jacet; discissus atque laceratus ab iis, quas pertransierat, vanitatibus, esurit & sitit valde: & non habeo quod ponam ante illum, quia pauper sum & mendicus. Tu Domine Deus meus dives omnium bonorum, & dapum supernæ satietatis opulentissime largitor: da lasso cibum, collige dispersum, reintegra scissum. En stat ad ostium & pulsat. Obsecro per viscera misericordiæ tuæ, quibus visitasti nos oriens ex alto: aperi pulsanti misero manum pietatis tuæ: & jube propitiabili dignatione, ut ingrediatur ad te, requiescat in te, reficiatur de te vivo cœlestique pane; quo satiatus resumptisque viribus, ad superiora conscendat, & de hac valle lachrymarum, penna sancti desiderii raptus, ad cœlestia regna volitet.

5. Assumat, Domine, assumat (rogo) spiritus meus pennas ut aquilæ, & volitet & non deficiat; volitet & perveniat usque ad decorem domus tuæ, & locum habitationis gloriæ tuæ: ut ibi super mensam refectiois civium supernorum pascatur de occultis tuis in loco pascuæ tuæ, juxta fluentia plenissima: requiescat in te Deus cor meum, cor mare magnum, tumens fluctibus. Tu, qui impe-
rasti

raſti ventis & mari, & facta eſt tranquillitas magna: veni & gradere ſuper fluctus cordis mei, ut tranquilla & ſerena fiant omnia mea, quatenus unum bonum meum amplectar te, & dulce lumen oculorum meorum contempler te, ſine tumultuantium cogitationum cæca caligine. Confugiat Domine mens mea ſub umbra alarum tuarum ab aſtibus cogitationum huius ſæculi, ut in tui refrigerii temperamento abſconſa, lætabunda cantet & dicat: In pace in idipſum dormiam & requieſcam.

6. Dormiat (obſecro) Domine Deus, dormiat memoria mea ab omnibus malis: iniquitatem odiat, juſtitiam diligit. Quid enim pulchrius, quidve dulcius, quam inter tenebras huius vitæ multasque amaritudines, divinæ dulcedini inhiare, & æternæ beatitudini ſuſpirare? illic teneri mente, ubi vera habere gaudia certiffimum eſt? Dulciſſime, amantiſſime, benigniſſime, chariſſime, precioſiſſime, deſideratiſſime, amabiliſſime, pulcherrime, quando te videbo? Quando apparebo ante faciem tuam? Quando ſatiabor de pulchritudine tua? Quando educes me de hoc carcere tenebroſo, ut confitear nomini tuo: ita ut deinceps non compungar?

7. Quando tranſibo in illam admirabilem & pulcherrimam domum tuam, ubi perſonat vox lætitiæ & exultationis, in tabernaculis juſtorum? Beati qui habitant in domo tua, Domine, in ſæcula ſæculorum laudabunt te. Beati & vere beati, quos elegiſti & aſſumpſiſti in illam coeleſtem hereditatem.

Ecce

Ecce Sancti tui, Domine, florent ante te sicut liliū. Replentur enim ab ubertate domus tuæ & torrente voluptatis tuæ potas eos, quoniam tu es fons vitæ, & in lumine tuo vident lumen: usque adeo, ut ipsi videlicet lumen illuminatum per te Deum illuminantem sicut Sol effulgeant in conspectu. O quam mira, quam pulchra, quam acceptabilia sunt domus tuæ habitacula, Domine virtutum! concupiscit intrare in ea hæc peccatrix anima mea. Domine dilexi decorem domus tuæ, locum habitationis gloriæ tuæ.

8. Vnam rem petii à Domino, & hanc requiram: ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ. Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Quando veniam, & apparebo ante faciem tuam: quando videbo Deum meum quem sitit anima mea? Quando videbo eum in terra viventium? In ista enim terra morientium videri non potest mortalibus oculis. Quid faciam miser ego, gravedine compedis mortalitatis meæ constrictus? Quid faciam? Dum sumus in corpore, peregrinamur à Domino: non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus. Noster autem municipatus in coelis est.

9. Heu mihi! quia incolatus meus prolongatus est: habitavi cum habitantibus Cedar, multum incola fuit anima mea. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ: & volabo, & requiescam? Nihil mihi tam dulce, quam
cum

cum Domino meo esse. Mihi autem adhærere Deo bonum est. Da mihi, Domine, donec his fragilibus adsisto membris, tibi adhærere, sicut scriptum est: Qui adhæreret Domino, unus spiritus est cum eo. Præbe mihi, rogo, contemplationis pennas, quibus indutus, ad te volitem sursum; & quia omne sinistrum deorsum jacet, tene mentem meam, ne ad ima tenebrose vallis corruat: ne interveniente umbra terræ, à te vero justitiæ Sole separetur; & adducta tenebrarum nebula prohibeatur alta respicere. Idcirco sursum tendo ad pacis gaudia, lucisque delectabilem & serenissimum statum.

10. Tene cor meum manu tua, quia sine te ad altiora non rapitur. Illuc festino, ubi summa pax regnat, & jugis tranquillitas rutilat. Tene & rege spiritum meum, & assume illum secundum voluntatem tuam: ut, te duce, ascendat in illam regionem ubertatis, ubi pascis Israel in æternum pabulo veritatis: Ut ibi vel rapida cogitatione attingat te summam sapientiam, super omnia manentem, cuncta transeuntem & omnia gubernantem. Sed volitanti ad te animæ multa sunt quæ obstrepunt. Iussu tuo Domine conticescant mihi omnia. Ipsa sibi anima mea fileat, omnia pertranseat, omnia quæ creata sunt transcendat à se, & perveniat ad te; atque in te solo creatore omnium oculos fidei figat, tibi inhiet, tibi intendat: te meditetur, te contempletur; te sibi ante oculos ponat, te sub corde revolvat, verum & summum bonum, & gaudium sine fine mansurum.

11. Mul-

11. Multæ denique sunt contemplationes, quibus anima devota tibi mirabiliter pascitur, sed in nulla earum ita delectatur & requiescit anima mea sicut in te, & quando te solum cogitat & contemplatur. Quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine? quam mirabiliter inspiras cordibus amatorum tuorum? Quam mira suavitas amoris tui, quo perfruuntur illi, qui nihil præter te diligunt, nihil quærunt, nihil etiam cogitare concupiscunt. Felices illi, quibus tu solus spes es! & omne opus eorum, oratio! Beatus qui sedet solitarius & tacet, & stat super custodiam suam jugiter die ac nocte: ut adhuc in hoc fragili corpusculo positus, prælibare valeat aliquatenus dulcedinem tuam.

12. Rogo te per illa salutifera vulnera tua, quæ passus es in cruce pro salute nostra, è quibus emanavit ille preciosus sanguis, quo sumus redempti: vulnera hanc animam meam peccatricem, pro qua etiam mori dignatus es: vulnera eam igneo & potentissimo telo tuæ nimie charitatis. Vivus est enim sermo Dei & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti. Tu sagitta electa, & gladius acutissimus, qui durum scutum humani cordis penetrare tua potentia vales, confige cor meum jaculo tui amoris, ut dicat tibi anima mea: Charitate tua vulneratus sum: ita ut ex ipso vulnere amoris tui uberime fluant lachrymæ die ac nocte.

13. Percute Domine, percute (obsecro) hanc durissimam mentem meam pia & valida

da

da cuspide dilectionis tuæ, & altius ad intima penetra potenti virtute; & sic de capite meo educ aquam immensam, & de oculis meis verum fontem lachrymarum jugiter manantem, ex nimio affectu & desiderio visionis pulchritudinis tuæ: ut lugeam die ac nocte, nullam in præfenti vita recipiens consolationem, donec te in cælesti thalamo merear videre dilectum & pulcherrimum sponsum meum, Deum & Dominum meum. Ut ibi videns gloriosam, admirabilem & pulcherrimam faciem tuam omni dulcedine plenam, cum iis quos elegisti, majestatem tuam supplex adorem; & illic tandem cælesti & ineffabili repletus jubilo æternæ exultationis, exclamem cum diligentibus te, dicens: Ecce, quod concupivi jam video, quod speravi jam teneo, quod desideravi jam habeo. Illi namque in cœlis junctus sum, quem in terris positus tota virtute dilexi, tota charitate amplexus sum, cui toto amore inhæsi: ipsum laudo, benedico atque adoro. Qui vivit & regnat Deus in sæcula sæculorum, Amen.

CAPVT XXXVIII.

Oratio in tribulatione.

I. **M**iserere Domine, miserere pie, miserere mihi miserrimo peccatori indigna agenti, & digna patienti, assidue peccanti, & tua flagella quotidie sustinenti. Si penso malum quotidie quod feci, non est tantum quod patior: gravius est quod commisi: levius est quod tolero. Iustus es Domine,

mine,

mine, & rectum iudicium tuum: omnia iudicia tua iusta sunt & vera. Iustus & rectus tu es Domine Deus noster, & non est ulla iniquitas in te. Non enim iniuste neque crudeliter affligis nos peccatores, omnipotens & misericors Domine: qui cum non essemus, potenter fecisti nos: & cum perditum fuisset culpa nostra, pietate & bonitate tua mirabiliter reparasti nos.

2. Scio & certus sum, quod vita nostra non temerariis motibus agitur: sed à te Domino Deo nostro disponitur & gubernatur. Vnde tibi cura est de omnibus, præcipue de servis tuis, qui totam spem suam posuerunt in sola misericordia tua. Idcirco obsecro & suppliciter rogo, ut non facias mihi secundum peccata mea quibus iram tuam merui: sed secundum magnam misericordiam tuam, quæ superat etiam peccata totius mundi. Tu Domine, qui exterius flagella irrogas: da semper interius indeficientem patientiam, ita ut laus tua non recedat de ore meo. Miserere mei Domine, miserere mei, & adiuva me, sicut tu nosti quod mihi est necesse in corpore & in anima: scis omnia, potes omnia, qui vivis in sæcula.

C A P V T XXXIX.

Oratio multum devota ad Filium.

1. **D**omine Iesu Christe, fili Dei vivi, qui in cruce expansis manibus, propter mortalium omnium redemptionem hausisti calicem Passionis, mihi hodie præbere digneris auxilium. Ecce pauper venio
ad te

ad te divitem, miser ad misericordem; ne recedam vacuus vel contemptus. Esuriens incipio, ne desinam de te jejunos. Famelicus accedo, ne recedam impastus. Et si antequam comedam suspiro, da vel post suspiria ut comedam. In primis, dulcissime Iesu, coram magnificentia tuæ suavitatis, confiteor adversum me injustitiam meam. Ecce, Domine, quia in peccatis fui conceptus & natus: & tu me abluisti & sanctificasti: & ego postea me majoribus sordidavi peccatis. Fui enim in necessariis natus, postea in spontaneis volutatus.

2. Sed tuæ, Domine, miserationis non immemor: tulisti me de domo patris mei carnalis, & de tabernaculis peccatorum: & inspirasti mihi ut sequererte, cum generatione quærentium faciem tuam, ambulantium semitam rectam, commorantium inter lilia castitatis, & tecum discumbentium in canaculo altissimæ paupertatis. Et ego rot beneficiorum ingratus, post religionis ingressum multa commisi illicita, multa perpetravi nefanda: & ubi peccata emendare debui, peccata peccatis addidi. Hæc sunt mala mea, Domine, quibus exhonoravi te, & maculavi me (quem ad imaginem & similitudinem tuam creasti) superbia, vana gloria, & cætera alia mala multa, quibus vexatur & affligitur, laceratur & destruitur infelix anima mea.

3. Ecce, Domine, iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum, & sicut onus grave gravatæ sunt super me: & nisi tu, cui propriū

G

est

est misereri semper & parcere, dexteram tuæ majestatis supponas, mergi cogor miserabiliter in profundum. Attende, Domine Deus, & vide, quoniam sanctus, & ecce insultat adversum me inimicus meus, dicens: Deus dereliquit eum, persequar & comprehendam eum, quia non est qui eripiat. Et tu Domine usquequo? Convertere, & eripe animam meam, saluum me fac propter misericordiam tuam. Miserere filii tui, quem in dolore non modico peperisti; & noli attendere malum meum, ut obliviscaris bonum tuum. Quis est pater, qui filium non liberet? aut quis filius, quem pater pietatis baculo non corripiat?

4. Ergo pater & Domine, licet peccator sim, non possum non esse filius tuus: quia tu me fecisti & refecisti, sicut peccavi, emenda me; & prius flagello me emendatum, trade me filio tuo. Nunquid oblivisci potest mater infantem uteri sui? Et certe, si illa oblita fuerit, tu pater promisisti te non oblivisci. Ecce clamo, & non exaudis me: dolore crucior, & non consolaris me. Quid dicam, vel quid faciam miserrimus? Ego tanto destitutus solatio, projectus sum à facie oculorum tuorum. Heu me, de quanto bono in quantum malum cecidi! Quo tendebam, & quo deveni? Vbi sum, & ubi non sum? Ad quæ aspiravi, & nunc in quibus suspiro? Quasiivi bona, & ecce turbatio. Ecce jam morior, & Iesus non est mecum. Et certe melius est mihi non esse, quam sine Iesu esse. Melius est non vivere, quam vivere sine vita.

5. Et

5. Et tu Domine Iesu, ubi sunt misericordix tuæ antiquæ? Nunquid irasceris mihi in finem? Placare obsecro, & miserere mei, & non avertas faciem tuam à me: qui pro me redimendo, non avertisti faciem tuam ab increpantibus & conspuentibus in te. Fateor, quia peccavi, & conscientia mea meretur damnationem, & pœnitentia non sufficit ad satisfactionem: sed certum est, quod misericordia tua superat omnem offensionem. Noli, quæso, piissime Domine, scribere adversum me amaritudines meas, ut intres in iudicium cum servo tuo; sed secundum multitudinem miserationum tuarum, dele iniquitatem meam. Væ mihi misero! cum venerit dies iudicii, & aperti fuerint libri conscientiarum: cum dicetur de me: Ecce homo, & opera eius. Quid faciam tunc, Domine Deus meus, cum cœli revelabunt iniquitatem meam, & adversum me terra consurget? Ecce nihil respondere potero, sed demisso capite præ confusione, coram te stabo trepidus & confusus.

6. Heu me miserum, quid dicam? Clamabo ad te Domine Deus meus. Quare tacens consumor? Verumtamen si locutus fuero, non quiescet dolor meus: & si tacuero, amarissima amaritudine cruciabor interius. Plange anima mea, sicut vidua super virum pubertatis suæ. Vlula misera, & plora, quoniam dimisit te sponsus tuus, id est, Christus. Ira omnipotens, ne irruas super me, quia nunquam capi posses in me. Certe non est in toto me, quod posset tolerare te. Misere

rere ne desperem, sed desperando respirem. Et si ego commisi, unde me damnare potes; tu non amisisti unde salvare soles.

7. Tu Domine non vis mortem peccatorum, nec lætaris in perditione morientium: imo ut mortui viverent, tu mortuus es, & mors tua peccatorum mortem occidit: & ipsi te moriente vixerunt. Obsecro te Domine, ut ego, te vivente, non moriar. Mitte manum tuam de alto, & libera me de manu inimicorum meorum; ne supergaudeant mihi, & dicant: Devorabimus eum. Quis unquam bone Iesu, de tua misericordia diffidat; qui cum inimici tui essemus, redemisti nos in sanguine tuo, & reconciliasti nos Deo? Ecce sub tuæ misericordiæ umbra protectus, ad thronum gloriæ veniam postulans curro, clamans & pulsans, donec miserearis mihi. Si enim ad veniam nos vocasti, veniam non quærentes, quanto magis veniam impetrebimus postulantes?

8. Ne memineris, dulcissime Iesu, tuæ iustitiæ adversus peccatorem tuum: sed esto memor benignitatis tuæ adversus creaturam tuam. Ne memineris iræ adversus reum, sed memor esto miserationis tuæ adversus miserum. Obliviscere superbum provocantem, & respice miserum invocantem. Quid enim est Iesus nisi Salvator? Ergo Iesu per te ipsum exsurge in adiutorium mihi, & dic animæ meæ: salus tua ego sum. Multum Domine de tua bonitate præsumo, quoniam tu ipse doces petere, quærere, & pulsare. Et ideo tua oratione admonitus, peto, quæro, & pulso.

9. Et

9. Et tu Domine, qui jubes petere, fac accipere; consulis quærere, da & invenire; doces pulsare, aperi pulsanti: & confirma me infirmum, restaura me perditum, suscita me mortuum; & omnes sensus meos, cogitatus & actus dirigere & gubernare digneris in beneplacito tuo; ut de cætero tibi serviam, tibi vivam, tibi que me tradam. Scio, Domine mi, quia ex hoc quod me fecisti, debeo tibi meipsum: & quia me redemisti, & pro me homo factus es, deberem tibi plus quam me; si haberem quanto tu major es, pro quo dedisti te ipsum. Ecce nec plus habeo, nec quod habeo dare tibi possum sine te, sed accipe me tu, & trahe me ad te; ut tuus sim imitatione & dilectione, sicut tuus sum conditione & creatione. Qui vivis & regnas in sæcula, Amen.

C A P V T XL.

Oratio utilis.

I. **D**omine Deus omnipotens, qui es trinus & unus, qui es semper in omnibus; & eras ante omnia, & eris semper in omnibus Deus benedictus in sæcula: tibi commendo hodie & omni tempore animam meam, corpus meum, visum, auditum, gustum, odoratum, & tactum: omnes cogitationes meas, affectiones, locutiones, actiones: omnia exteriora & interiora, sensum & intellectum, memoriam meam, fidem & credulitatem meam, & perseverantiam meam, in manus potentia tua: ut custodias ea diebus & noctibus, horis atque mo-

mentis. Exaudi me Trinitas sancta, & conserva me ab omni malo, ab omni scandalo, & ab omni mortali peccato, ab omnibus infidiis & infestationibus dæmonum, & inimicorum visibilium & invisibilium; per orationes Patriarcharum, per merita Prophetarum, per suffragia Apostolorum, per constantiam Martyrum, per fidem Confessorum, per castitatem Virginum, & per intercessionem omnium Sanctorum, qui tibi placuerunt ab initio mundi.

2. Expelle à me jactantiam mentis, & auge compunctionem cordis; minue superbiam meam, & perfice in me humilitatem veram; suscita in me fletum, mollifica cor meum durum & lapideum; libera me Domine & animam meam ab omnibus infidiis inimici, & conserva me in tua voluntate. Doce me Domine voluntatem tuam facere, quia Deus meus es tu. Da mihi Domine sensum perfectum & intellectum, ut suspicere valeam profundam benignitatem tuam. Illud da mihi petere, quod te audire delectet, & mihi expediat. Da mihi lachrymas ex toto affectu, quæ peccatorum meorum possint dissolvere vincula.

3. Audi Domine meus & Deus meus. Audi lumen oculorum meorum. Audi quæ peto; & da ut quod peto, exaudias. Si despicias, pereo; si respicis, vivo. Si justitiam meam requiris, mortuus fœteo: si cum misericordia respexeris, fœtentem resuscitas de sepulchro. Quod odis in me, longe fac à me, & castitatis ac continentia spiritum inferre in

re in me, quodcunque petiero in ipsa petitione, te non offendam. Tolle à me quod nocet, & præbe quod iuvat. Præsta mihi, Domine, medicinam, unde mea possint curari vulnera. Da mihi Domine timorem tui, cordis compunctionem, mentis humilitatem, & conscientiam puram. Præsta mihi, Domine, ut fraternam semper tenere valeam charitatem: & mala mea non obliviscar, aliena non requiram.

4. Parce animæ meæ, parce malis meis, parce peccatis meis, parce criminibus meis. Visita me infirmum, cura me ægrum, sana me languentem, & suscita me mortuum. Da mihi Domine cor, quod te timeat; mentem, quæ te diligat; sensum, qui te intelligat; aures, quæ te audiant; oculos, qui te videant. Miserere mei Deus, miserere mei, & respice me de sede sancta Majestatis tuæ, & tenebras cordis mei radio splendoris tui illumina. Da mihi Domine discretionem discernendi inter bonum & malum: & concede, ut sensum habeam pervigilem. Peto à te Domine remissionem omnium peccatorum meorum à quo & per quem mihi fiat propitiatione in tempore necessitatis & angustia meæ.

5. Sancta & immaculata Virgo Dei genitrix Maria, & mater Domini nostri Iesu Christi, intervenire pro me digneris apud illum, cuius meruisti effici templum. Sancte Michael, sancte Gabriel, sancte Raphael, sancti chori Angelorum, Archangelorum, Patriarcharum atque Prophetarum, Apostolorum, Euangelistarum, Martyrum, Confesso-

fefforum, Sacerdotum, Levitarum, Monachorum, Virginum, omniumque iustorum, per illum qui vos elegit, & de cuius contemplatione gaudetis, vos rogare præsumo; ut pro me culpabili, ipsi Deo supplicare dignemini; quatenus de faucibus diaboli & de morte perpetua merear liberari. Largiri mihi digneris Domine perpetuam vitam, secundum clementiam ac benignissimam misericordiam tuam.

6. Da Domine Iesu Christe sacerdotibus concordiam, regibus & principibus iuste iudicantibus tranquillitatem & pacem. Oro Domine pro universa sancta Ecclesia Catholica, pro viris & scæminis, pro religiosis & sæcularibus, pro omnibus rectoribus Christianorum, cunctisque in te credentibus, qui pro amore tui sancto laborant, ut perseverantiam boni operis obtineant. Præsta, Domine Rex æterne, Virginibus castitatem, Deo dicatis continentiam, conjugatis sanctimoniam, pœnitentibus indulgentiam, viduis & orphanis sustentationem, pauperibus protectionem, peregrinantibus reditum, lugentibus consolationem, defunctis fidelibus requiem sempiternam, navigantibus in portum venire salutis; optimis, ut in bonitate semper consistant; bonis & mediocribus, ut meliores fiant; prave agentibus & delinquentibus, ut mihi misero, ut cito se corrigant. O dulcissime & misericordissime Domine Iesu Christe, fili Dei vivi, redemptor mundi, inter omnes & per omnia me miserum peccatorem confiteor.

7. Sed

7. Sed tu clementissime Pater & summe, qui omnium misereris, non me patiaris à tua misericordia fieri alienum. Et tu Domine Rex regum, qui inducias vivendi præstas, corrigendi mihi devotionem tribue. Excita in me mentem, quæ te requirat, te desideret, & te (qui es ubique totus trinus & unus) semper præ omnibus amet, te timeat, tuamque voluntatem faciat. Præcipue ergo te, Domine sancte Pater, deprecor, qui es benedictus & gloriosus per omnia sæcula, ut omnes qui mei memoriam faciunt in suis orationibus, & qui indignis orationibus meis se commendaverunt, & qui mihi aliquod charitatis officium & pietatis studium impenderunt: seu & illos, qui consanguinitate ac cognationis affectu sunt mihi propinqui, tam & illos, qui nunc consistunt in corpore, quam & illos qui teguntur funere, misericorditer gubernare digneris, ne pereant.

8. Omnibus etiam Christianis vivis adiutorium præstare digneris: & defunctis fidelibus absolutionem, & requiem sempiternam, per omnia sæcula. Nec non & illud magnopere supplico Domine, qui es *a & w*, ut cum extrema dies mea finisque vitæ meæ advenerit, tu mihi sis misericors iudex contra malignum accusatorem diabolum; & sis mihi perpetuus defensor, adversus insidias hostis antiqui; & in societatem Angelorum, omniumque Sanctorum in sancto paradiso tuo me perseverare facias. Qui es benedictus in sæcula sæculorum,

CAPVT XLI.

*Oratio devota de recordatione passionis
Christi.*

1. **D**omine Iesu Christe, redemptio mea, misericordia mea, salus mea: te laudo, tibi gratias ago; quamvis valde impares tuis beneficiis, quamvis multum expertes devotionis, quamvis macras à desiderata pinguedine dulcissimi tui affectus, tamen qualescunque gratias, non quales scio me debere, sed sicut potest conari, tibi persolvit anima mea. Spes cordis mei, virtus animæ meæ, compleat tua potentissima dignitas, quod conatur mea tepidissima imbecillitas, vita mea, tu finis intentionis meæ. Etsi nondum merui tantum, quantum debitor sum amare, utique saltem desidero te amare quantum debeo.

2. Illuminatio mea, tu vides conscientiam meam, quia, Domine, ante te est omne desiderium meum, & tu donas siquid benevult conscientia mea. Si bonum est, Domine, quod inspiras; imo, quia bonum est, ut te velim amare: da, quod me facis velle: da, ut quantum jubes, tantum te merear amare. Laudes & gratias offero, ne sit mihi donum tuum infructuosum, quod tua spontanea dedisti voluntate. Perfice quod incepisti, & dona quod me benigne præveniendo, immeritum desiderare fecisti. Convertete, benignissime, meum torporem in ferventissimum tui amorem. Ad hoc enim, clementissime, tendit hæc oratio mea, hæc memoria

ria & meditatio beneficiorum tuorum, ut
tui accendas in me amorem.

3. Tua me, Domine, bonitas creavit;
tua misericordia creatum ab originali peccato
mundavit; tua patientia post illam emunda-
tionem Baptismi, in aliis peccatorum sordi-
bus involutum hactenus toleravit, nutrit,
& expectavit. Expectas tu, bone Domine
correctionem, expectat anima mea ad pœ-
nitendum, ad bene vivendum tuæ gratiæ in-
spirationem. Deus meus, creator meus, to-
lerator & nutritor meus, te sitio, te esurio,
te desidero, ad te suspiro, & concupisco, &
sicut pupillus benignissimi patris orbatus
præsentiâ, flens & ejulans incessanter, ejus
dilectam faciem toto corde amplectitur: sic
ego non quantum debeo, sed quantum queo,
memor passionis tuæ, memor alaparum tua-
rum, memor flagellorum, memor vulne-
rum tuorum, memor qualiter pro me occi-
sus es, qualiter conditus, qualiter sepultus,
simul memor tuæ gloriosæ resurrectionis, &
admirabilis ascensionis, hæc indubitata fide
teneo, exilii mei ærumnas desleo, spero tui
adventus solam consolationem, ardentem de-
sidero tui vultus gloriosam contemplatio-
nem.

4. Hei mihi! quia videre non potui Do-
minum Angelorum, humiliatum ad con-
versationem hominum, ut homines exalta-
ret ad conversationem Angelorum, cum
Deus offensus moriebatur, ut peccator vive-
ret. Heu, quod tam admirabili, tam inæ-
stimabili pietati præsens obstupescere non
merui!

merui! Cur, ô anima mea, te præsertim non transfigit gladius doloris acutissimi, cum ferre non posses vulnerari lancea latus tui Salvatoris? cum videre nequies violari clavibus pedes, & manus tui plasmatoris? cum horrore effundi sanguinem tui Redemptoris?

5. Cur non es inebriata lachrymarum amaritudine, cum ille potaretur amaritudine fellis? Cur non es compassa castissima Virgini dignissima matri ejus, dignissima Domina tuæ? Domina mea misericordissima, quos fontes dicam erupisse de tuis pudicissimis oculis, cum attenderes unicum filium tuum innocentem coram te ligari, flagellari, & mactari? Quos fletus credam perfudisse piissimum tuum vultum, cum suspiceres eundem filium tuum, Deum & Dominum tuum in cruce sine culpa extendi, & carnem de carne tua ab impiis crudeliter dissecari? Quibus singultibus, æstimabo purissimum pectus tuum vexatum esse, cum tu audires: Mulier, ecce filius tuus. Et discipulus: Ecce mater tua. Cum acciperes discipulum pro magistro, servum pro domino.

6. Vtinam cum felice Ioseph Dominum meum de cruce deposuissem, aromatibus condidissem, in sepulchro collocassem; ut saltem persecutus vel consecutus essem, ut tanto funeri non defuisset aliquid mei obsequii. Vtinam cum beatis mulieribus, corusca visione Angelorum essem territus, & audissem nuntium Dominicæ resurrectionis, nuntium meæ consolationis, nuntium tam expectatum, nuntium tam desideratum. Vtinam,

nam, inquam, audissem ex ore Angeli: Nolite timere vos: Iesum quæritis crucifixum, surrexit, non est hic, Benignissime, suavissime, serenissime, quando restaurabis mihi, quia non vidi illam beatæ tuæ carnis incorruptionem; quia non fui deosculatus loca vulnerum, fixuram clavorum? quia non respersi lachrymis gaudii cicatrices corporis veri? Admirabilis, inæstimabilis, incomparabilis, quando consolaberis & compesces me à dolore meo? Non enim cadit à me dolor meus, quamdiu peregrinus sum à Domino meo.

7. Heu mihi Domine! heu animæ meæ! Recessisti consolator animæ meæ, nec vale dixisti. Ingrediens vias tuas benedixisti tuis, nec affui. Elevatis manibus à nube susceptus es in cælum, nec vidi. Angeli promiserunt te rediturum, nec audivi. Quid dicam? quid faciam? quo vadam? ubi eum quæram? vel quando inveniam? quem rogabo? quis annuntiabit dilecto, quia amore langueo? Defecit gaudium cordis mei, versus est in luctum risus meus: defecit caro mea & cor meum, Deus cordis mei, & pars mea, Deus, in æternum. Renuit consolari anima mea, nisi de te dulcedo mea. Quid enim mihi est in cœlo, & à te quid volui super terram? Te volo, te spero, te quæro, tibi dixit cor meum: Quæsi vultum tuum, vultum tuum Domine requiram, ne avertas faciem tuam à me.

8. Amator hominum benignissime, tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adiutor.

tor.

tor. Mi advocate tutissime miserere mei, orphani derelicti; pupillus factus sum absque patre, anima mea quasi vidua. Respice orbitatis & viduitatis meæ lachrymas, quas tibi offero donec redeas. Eia jam Domine, eia appare mihi, & consolatus ero. Exhibe præsentiam tuam, & consecutus ero desiderium meum. Revela gloriam tuam, & erit perfectum gaudium meum. Sitivit in te anima mea, quam multipliciter tibi caro mea. Sitivit anima mea ad Deum fontem vivum, quando veniam, & apparebo ante faciem Domini?

9. Quando venies, consolator meus? Quem expectabo? O si quando videbo gaudium meum, quod desidero! O si satiabor cum apparuerit gloria mea, quam esurio! O si inebriabor ab ubertate domus tuæ, ad quam suspiro! Si potabis me torrente voluptatis tuæ, quem sitio! Sint mihi, Domine, interim lachrymæ meæ panes die ac nocte, donec dicatur mihi: Ecce Deus tuus; donec audiat anima mea: Ecce sponsus tuus. Pascere interim me singultibus meis, refocilla me doloribus meis. Veniet fortasse redemptor meus, quia bonus est; nec tardabit, quia pius est. Ipsi gloria in sæcula sæculorum, Amen.

Meditationum finis.

DIVI